

naš tednik

LETO XXXIV. — Številka 3 21. januarja 1982 Cena 5.— šil. (7 din)
Poština plačana v gotovini Celovec P. b. b.
Erscheinungsort Klagenfurt Verlagspostamt 9020 Klagenfurt

UVODNIK

23. januarja letos bodo minila tri leta, odkar nas je za vedno zapustil dr. Joško Tischler, neustrašen prvoborec za pravice koroških Slovencev. Kdor je smel ob njem in z njim prehoditi košček koroške poti, kdaj bridke in kdaj vesele, ta ve, kako značajan, kako dosleden, kako vzoren je bil dr. Tischler.

Ker je izhajal iz malih razmer, iz pristno kmečke in podjunske grčaste družine, je vedel za skrbi našega malega človeka, poznal tegobe vseh rojakov po naših dolinah. Ob narodu in z narodom je rasel in črpal moči za dostikrat brezupno kulturno-politično početje. Ljudje so ga spoštovali, ga sprejeli kot svojega, kar se akademiku le redko kdaj tako posreči kot Jošku Tischlerju.

Kjer je videl lopato, je zagrabil za delo. Pred vojno je veljalo dokazati s kulturnim delom, da Slovenci kljub sovražni atmosferi, ki je nastajala v popliscitnem času, kulturno in politično živimo. Moči je črpal iz neomajne vere v svetlejšo bodočnost in iz globoke zaviranosti v versko tradicijo koroških

Njegovo delo nam bo oporoka

Slovencev. Tudi na tem mestu je primerno ponovno citirati tiste besede, ki jih je oče mlademu študentu Jošku dal na pot v Celovec, ko ga je na tinskem polju odslavljal: Na svoj rodni kraj in na Boga ne pozabi!

Kot mlad profesor matematike je potem doživljal vihar nacističnega nasilja nad Slovenci. Tudi na daljnem Predarlskem, kamor ga je premestila Hitlerjeva oblast, ni pozabil, da so isti rabljivi pregnali številne slovenske družine v rajhovega mrzlotu. Izseljenci na Hesselbergu, sveti gori Frankov, se spominjo njegovega obiska in njegovih bodrilnih besed. Letos poteka 40 let, odkar je na stotine slovenskih družin sramo zaradi tega, ker so gojili in ljubili slovensko besedo, moralo v izgnanstvo. Pri povratku na beljaškem kolodvoru je bil dr. Tischler tisti, ki je prepričal, da bi se Slovenci morali ponovno vrniti v Nemčijo.

Njegova trajna zasluga prvih povojnih mesecev, ko so oblasti kazale voljo, da vsaj delno popravijo nepopisno škodo, ki so jo doživeli koroški Slovenci zlasti med leti 1941 in 1945, pa je prav gotovo dvojezična šola, ki naj bi v duhu strpnosti in medsebojnega razumevanja odpirala obema narodoma na Koroškem nova, enakopravnejša obzorja. Ker pa je dr. Tischler vedel, da je osnovna šola še ne more zadovoljiti vseh manjšinskopolitičnih potreb, je v vseh povojnih letih v dogovoru s pristojnimi oblastmi, zlasti s tedanjim prosvetnim ministrom dr. Drimmlom, skušal uresničiti Slovensko gimnazijo. Porodni krči so bili dolgi, a uspešni. Leta 1957 je zaživela s tremi razredi in enajstimi učitelji „Državna realna gimnazija za Slovence“, kakor se je tedaj imenovala. Na tem mestu je treba izreči zahvalo in priznanje tudi možu, ki je tej šoli dal s svojim dekretom, tedaj še brez zakonite parlamentarne podlage, pravno osnovo: je to prosvetni minister dr. Heinrich Drimmel, ki je 16. januarja obhajal svojo 70-letnico.

Slovenska gimnazija je postala Tischlerjeva življenjska naloga. Njej je posvečal v desetletju pred svojo upo-

Predsednik NSKS dr. Matevž Grilc: Wagner priznava, da

ni uspel s sosveti

„Če se deželni glavar Wagner vpraša, ali je sploh smiselno Slovincem vsiljevati sosvete, ki jih pod danimi pogoji odločno odklanjamo, potem menim, da deželni glavar v resnici priznava pravilnost politike obeh slovenskih osrednjih organizacij.“ To je izjavil za Naš tednik predsednik Narodnega sveta dr. Matevž Grilc v zvezi z zadnjimi izjavami koroškega deželnega glavarja glede manjšinskopolitičnega vprašanja.

Wagner je namreč v svojem radijskem govoru, ki ga je imel začetek januarja, glede sosvetov dejal, da „bo treba o tem razmišljati, ali naj Slovincem nekaj vsiljujemo, česar sami nočejo.“ Nadalje pravi dobesedno: „Obvestil sem tudi zveznega kanclerja Kreiskyja, da bo potrebno izdelati analizo, na podlagi katere bi lahko preverili, ali so sosveti sploh potrebni.“

Koroški deželni glavar med drugim tudi pravi, da smo Slovenci baje sami terjali ustanovitev sosvetov, „ki jih sedaj odklanjajo.“ To seveda nikakor ne odgovarja resnici, kajti, tako dr. Grilc: „Deželni glavar sam najbolje ve, da Slovinci odklanjamo sosvete zato, ker bi z njimi priznali zakon o narodnostnih skupnostih.“ Z drugimi besedami: zakon je ničvreden, sosveti pa so le važen del tega zakona. Kako bi moglo biti drugače, ko pa predstavlja ta zakon predvsem za vse tri koroške večinske stranke „neprekosljiv višek“ manjšinske zakonodaje. Torej tudi za FPÖ, ki pa najbolj dosledno zastopa politiko koroškega Heimatdiensta!

kojivijo vso pozornost in vso ljubezen, ki je je bil zmožen. To je mogel in zmožel samo, ker je poznal iz svojega kulturno-političnega delovanja vso Koroško, vse otroke, ki so prihajali v to osrednjo ustanovo. Če bi danes dr. Joško Tischler še bil med nami, živ in čvrst, bi se gotovo on najbolj veselil z nami petindvajsetletnice Slovenske gimnazije. Vanjo je vlagal vso svojo energijo, z njo se je veselil in zanjo je reševal številne probleme, ki so se porajali v otroški in mladostni dobi šole. Kakor hitro je odložil ravnilo in šestilo, kakor hitro je zapustil svojo pisarno, svoje profesorje in konferenčno sobo, je začel vidno pešati. Nehote je slutil, da je svoje delo opravil kar se da dobro in uspešno. Nekaj tednov pred smrtjo je še obiskal razstavo naših gimnazijcev o izseljencih in bil ganjen nad uspehom, ki ga šola dosega. Na dan pogreba pa se je v žalosti zgrnilo tudi zimsko neurje nad žrelskim pokopališčem, kjer je Joško Tischler našel zadnji počitek.

Obujmo si čevlje in stopimo na njegovo pot!

Dr. Reginald Vospernik

Ob 3. obletnici
Tischlerjeve smrti:
Radi smo ga
imeli kot očeta

stran 3

ORFF-seminar
v Tinjah

stran 5

Kristijan Močilnik:
Na začetku so bile
podgane ...

stran 6

Prejšnji teden je delegacija Krščanske kulturne zveze, ki jo je vodil predsednik Lovro Kaselj, obiskala novega generalnega konzula SFRJ v Celovcu, M. Križišnika. Pogovor, katerega sta se ude-

**KKZ na obisku pri
generalnem
konzulu SFRJ**

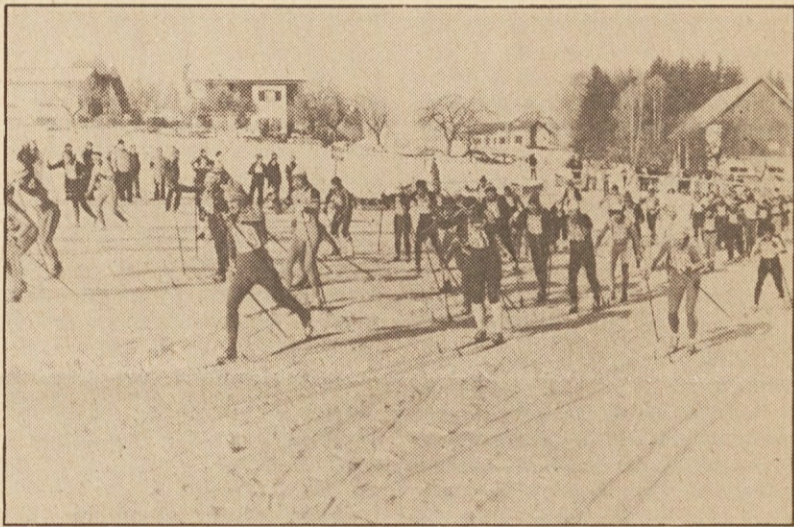
ležila tudi konzula Popovič in Naberžnik, je potekal v prijaznem vzdušju. Lovro Kaselj se je zahvalil za vso pomoč, ki jo je SFRJ doslej nudila koroškim Slovincem, generalni konzul M. Križišnik pa je med drugim poudaril, da bomo koroški Slovenci lahko napredovali samo tedaj, če bomo delavni.

**„Zeleni“ bodo
kandidirali**

Minulo nedeljo so posamezne skupine „zelenih“ izvolile v Klosterneuburgu predsednika avstrijske lige za varstvo okolja Friedricha Fronza za zveznega partijskega predsednika „zelenih“. Na zborovanju so m. dr. sklenili, da bodo pri naslednjih državnoborskih volitvah kandidirali. „Zeleni“ so že pripravili program, s katerim bodo nastopili volilni boj. Prof. dr. Alexander Tollmann se je po dolgem premišljevanju odločil, da bo pri volitvah glavni kandidat „zelenih“. Ob istem času kot v Klosterneuburgu, je v Salzburgu zasedala delovna skupina iniciative meščanov, ki bodo prav tako kandidirali pri naslednjih državnoborskih volitvah.

Z vprašanjem sosvetov se je ukvarjalo tudi predsedstvo Narodnega sveta na svoji zadnji seji, ki je bila 15. januarja. Med drugim opozarja na zadnjo skupno izjavo obeh osrednjih organizacij in s tem v zvezi ponovno zahteva poživitev kontaktnega komiteja. Predsedstvo NSKS predlaga, da naj zastopniki obeh osrednjih organizacij v ukinjenem kontaktnem komiteju skličejo sejo v Celovcu, ki bi bila nujno potrebna.

Slovenci vidimo doslej v kontaktnem komiteju tisti forum, kjer bi se dalo še najbolje pogovarjati in pogajati s pristojnimi oblastmi. O sosvetih, ki so vsebina zakona o narodnih skupnostih, vsekakor nikoli ni bilo govora, čeprav Wagner tega noče slišati. Sicer pa je moral sam spoznati, da ni uspel s svojo politiko sosvetov; hkrati pa je moral uvideti, da je tozadevno stališče koroških Slovencev pravilno!

Slovensko prosvetno društvo „Jepa-Baško jezero“ je minulo nedeljo priredilo 1. ljudski tek za Rožanski pokal 1982. Nad 100 tekačev se je pomerilo na odlično pripravljene tekaški stezi Schönleiten (obširno poročamo na 8. strani).

V ponedeljek, 18. januarja, je po mnenju občine potekel enomesečni rok za odstranitev dvojezičnih napisov znotraj šole. V torek dopoldan je v žitrajški šoli bilo kot vse ostale dni. Tako od zunaj kot tudi od znotraj ni bilo opaziti kakšne razlike. Zunaj ni bilo nobenega napisa — kot doslej, v šoli pa so ostali napisi dvojezični.

Od torika naprej naj bi bila po mnenju večine odbornikov šola rev-

določila 7. člena Avstrijske državne pogodbe in človekove pravice. Na koncu izjavlja Kukovica, da je kot učitelj dolžan in obvezan, da dela po navodilih učnega načrta, ki velja na obveznih manjšinskih šolah. Posebej se opira Kukovica na točki 2 in 4 ter na poslanstvo učitelja, da posreduje učencu spoštovanje do državnega in do slovenskega jezika.

K temu temeljitem stališču ni več kaj pridati, vsekakor pa bo razblini-

pismo, ki so ga dobili m. dr. tudi Kreisky, Mock, Wagner, Broda, Sinowatz ter Kircher (deželni šolski svet):

Vprašamo Vas, spoštovani gospod župan Posod, iz katerih ozirov in na podlagi katerih zakonskih naročil ste glasovali za poziv ravnatelju Kukovici, naj odstrani dvojezične označbe znotraj žitrajške ljudske šole?

Kukovica ravnal kot vesten učitelj

nejša za slovenske napise. To so sklenili tako odborniki, ki večinoma govorijo oba jezika in so vsi znali prej slovensko kot nemško, sedaj pa jih je sram in strah, govoriti slovensko in se zavzeti za slovensko stvar, za odkrito in pošteno sožitje.

Ravnatelj šole ter odbornik EL Žitara vas, Franc Kukovica, je v torek, 19. januarja, zavzel pismeno stališče k sklepu od 18. 12. 1981, v katerem pravi, da so že v stari šoli bili napisi dvojezični in je v novi šoli napravil napise sam, ker občina ni ravnala po svojih dolžnostih. V pismu odločno poudarja, da ne bo potrgal dvojezičnih napisov in da sklepa večinskih frakcij ne bo upošteval. Proti sklepu je po svojem pravnem zastopniku vložil intimacijski odlok in zahteva razveljavitev občinskega sklepa.

Kot Kukovica pravi, je občinski sklep večinskih frakcij hudo kršil

lo vse tiste sanjave upe, da bo Kukovica sam potrgal dvojezične napise.

Nadalje sta EL Žitara vas in Klub slovenskih občinskih odbornikov v skupnem pismu županu Posodu nanažala vrsto mednarodnih pogodb in ustavnih določil, ki jih vse krši občinski sklep. To so sledeče pogodbe in ustavna določila: senžermenska pogodba iz leta 1919 in njena določila 66, 67, 68, Avstrijska državna pogodba iz leta 1955 in člen 7, Evropska konvencija o zaščiti človekovih pravic in temeljnih svobod, ki jo je Avstrija ratificirala 1958.

Grobo pa okrnjuje ta sklep določila „Učnega načrta za manjšinske obvezne šole“, ki ga omenja že ravnatelj Kukovica v svojem stališču. Klub slovenskih občinskih odbornikov ter EL Žitara vas zaključujeta

Prosimo Vas, da nam Vaše stališče sporočite do konec februarja na naslov: Klub slovenskih občinskih odbornikov, Koschatstraße 10, 9020 Celovec.

Kdor pa je menil, da bo Kukovica osamel in razočaran ostal, pa naj bo potršan, da je solidarnost s Kukovico presenetljiva. V našem listu smo že objavili nekaj stališč in mnenj. Prav tako je v protestnih pismih, ki jih dobavlja župan, vedno znova potrjena solidarnost z ravnateljem šole.

Med tistimi pismi, ki so šele te dni prišla, naj omenimo protestno pismo udeležencev izobraževalnega tedna v Tinjah ter kluba „Iniciativa“ (objavljamo ga na 2. strani).

Obe slovenski mladinski organizaciji KDZ in ZSM sta v skupni izjavi pozvali župana, da podpre odpravo sklepa in da se povrnejo Kukovici vsi stroški, ki jih je imel.

Piše:
Jože Wakounig

Ena izmed zaslug kanclerja Kreiskega je, da je precej zgledil razmerje med svojo socialistično stranko in katoliško Cerkvijo. Nekateri so se že drznili trditi, da je to razmerje kljub nekaterim občasnim težavam in kalitvam (npr. vprašanje splava) neproblematično. Vsaka, še tako na videz urejena in neproblematična stvar pa zado bi svojo prvotno problematiko, če že ne hujše, ko gre za interesna oz. oblastna območja. Ni treba, da naravnost pod nosom.

Znano je, da je v socialistični stranki, tako v vodstvenih krogih kakor tudi med srednjimi in najnižjimi vrstami, ponekod še zelo močno zakoreninjen tako imenovani antiklerikalizem, ki

go stran, na katoliško Cerkev. Po nekaterih priznavalnih besedah, ki jih je pač tako dal od sebe, je privršala puščica, na katero je prav gotovo precejšen del občinstva v dunajski mestni hali čakal z željnim hrepenejem: Kreisky je ožigosal tudi poljsko Cerkev, napadel je njeno vodstvo, mu očital, da je skušalo igrati vlogo, ki ji ni kos, Cerkvi je bolj ali manj jasno — pri Kreiskem se to skoraj nikdar ne ve, kako sodi danes o tem, kar je še včeraj dal od sebe — očital, da nima izkušnje, da ni zmožna, da bi vodila delavski razred, da bi zastopala njegove interese.

Vloge Cerkve na Poljskem ni mogoče primerjati z njeno vlogo

Kreisky in ...

sicer ni nič drugega kakor odklanjanje Cerkve ali pa celo sovražen odnos do nje, deloma zaradi bridkih osebnih izkušenj; včasih, če to zahtevata strategija ali pa samo kratkoročno taktiziranje, je treba zagrniti to obeležje, za vsak primer pa je treba zdaj pa zdaj malo podneti ogenj, žerjavica vsaj mora tleti.

Kreisky je prav gotovo pomemben politik, njegovih besed in nasvetov ne poslušajo samo v Avstriji. Tako tudi ni nič čudnega, če se je oglasil spet ob poljski tragediji. Kakor se je spodobilo pred takim krogom, je moral priti napad tudi na dru-

v drugih deželah. V časih najhujših narodnih katastrof je ostala edino zavetje, edini javni simbol poljskega naroda. Bila je in je še, trenutno verjetno edina, neosporavana avtoriteta med Poljaki. Verjetno je treba videti izjavo Kreiskega že v zvezi z naslednjimi državnozbornskimi volitvami. Tu je treba malo zakuriti ideološko peč. Treba je obnoviti zahtevo po monopolu v zastopstvu delavstva. V takih časih.

Kreiskega precej bremeni pododovana in prisvojena dediščina. Ostal pa je zvest svojim načelom kot krajskist.

Kdaj bo „Kärntner Bauer“ objavljala slovenske članke?

Zbornični svetniki Kmetijske zbornice so se v ponedeljek, 18. januarja 1982, menili o proračunu za leto 1982 in o poročilu zborničnega predsednika Deutschmanna.

Letni proračun zbornice znaša 42.360.000 šilingov in je za dobrih 4,5 milijonov šilingov višji od lanskega. Proračun je izenačen. Najbolj je poskočil prispevek za zbornico (Kammerumlage), in sicer od 20.500.000 šilingov leta 1981 na 24.000.000 letos. Svetniki so soglasno potrdili proračun, marsikateri pa je to in ono pripomnil. Zastopnik Skupnosti južnokoroških kmetov, Ignac Domej je v nasprotju z govorniki drugih frakcij dejal, da ta proračun ni varčevalni in je nakazal samo primer izobraževanja zborničnih nastavlencev. Za izobraževanje je v letošnjem proračunu predvidenih 60.000 šil. leta 1980, tako Domej, pa je bilo za izobraževanje dejansko uporabljenih samo 7603 šil-

gov. Domej je nadalje dejal, da organizacija podeželske mladine, landjugend, plava v vodah neke politične skupine, kar ni njen namen. Ta izjava je predsednika Deutschmanna, hkrati voditelja Bauernbunda, zelo pogrela in je dejal, da pri landjugend ni mogoče zaslediti razlike med slovensko- in nemškogovorečimi in tistimi, ki se imajo za vindišarje.

Dobro bi bilo, če bi Deutschmann, ki je tudi državnozbornski poslanec, spoznal, da je besedičenje njegovega strankinega kolega Einspielerja o vindišarjih tako iz znanstvenega kot iz dejanskega vidika za gobe žeti in da se naj tega polagoma zaveda tudi landjugend.

Domej je ponovno zahteval, da mora zbornični list „Kärntner Bauer“ objavljati tudi slovenske članke in biti odprt za diskusijo in vse frakcije. Deutschmann je dejal, da mora zaradi enotno-

sti in skupnosti interesov ostati list takšen, kakršen je.

V svojem poročilu je predsednik postal precej nerazveseljeno sliko kmetijstva in gozdnega gospodarstva na Koroškem. Tako je cena lesa hudo padla, izvoz živine je v škripcih in svinjereji bodo morali precej točno kalkulirati.

Splošna gospodarska kriza vrtniči in frinči tudi kmeta, posebno pa tistega, ki dela v zelo izpostavljenih krajih.

Protestno pismo udeležencev izobraževalnega tečaja v Tinjah ...

Z ogorčenjem zasledujemo postopanje občinskih predstavnikov ÖVP in SPÖ glede dvojezičnih napisov v Žitrajski ljudski šoli.

Za nas je predrzni ukrep prepovedi dvojezičnih napisov v šoli popolnoma nesprejemljiv, kajti občina Žitara vas leži v osrčju dvojezičnega ozemlja. Znano nam je, da večina prebivalstva v občini govori oba jezika.

Z vso odločnostjo protestiramo proti Vaši grožnji, da silite gospoda ravnatelja Kukovico, odstraniti dvojezične napise.

Obveščamo Vas, da se nikoli ne bomo strinjali s tem brutalnim in poniževalnim dejanjem ter zahtevamo od Vas takojšnje korake za ukinitve protimanjšinske kampanje.

Tinje, 1982-01-13

Udeleženci izobraževalnega tečaja v Tinjah

... ter kluba „Iniciativa“

Proti sklepu žitrajškega občinskega sveta oz. večinskih strank (SPÖ, ÖVP, ter volilna skupnost Tonitz) glede odstranitve dvojezičnih napisov v žitrajski ljudski šoli je protestiral tudi slovenski klub iniciativa. V tem klubu, nasledniku bivše „Zveze slovenskih izobraženecv“, predstavljajo učitelji najmočnejšo sekcijo. Sklep žitrajškega občinskega sveta, ki priča samovoljnemu injevanju večinskih frakcij žitrajškega občinskega sveta, izraža „skrajno kršitev pravic slovenske narodnostne skupnosti na Koroškem, predvsem člena 7 Avstrijske državne pogodbe;“ poudarjajo člani kluba v protestnem pismu, ki sta ga podpisala predsednik dr. P. Apovnik ter podpredsednik T. Ogrin in ki je naslovljeno na vse člane večinskih frakcij. Hkrati zahtevajo dvojezični napis na šoli.

Ironimus, Die Presse, Dunaj

Enotnost Zahoda

Amerika in njeni zavezniki so si vse drugo kot enotni: tako je npr. Nemčija odkrito zavrgla žitni embargo in druge gospodarske kazni proti Sovjetski zvezi, ki so jih Amerikanci sklenili zaradi poljske atere.

Ronnie's revolution

Ronald Reagan je pred enim letom prevzel državno predsedstvo ZDA

Pred letom dni je prevzel državno predsedstvo ZDA hollywoodski Ronald Reagan. V Evropi so bile množice prepričane, da je to znak politične nezrelosti: filmski igralec v Beli hiši? Amerikanci so vedeli, čemu: Ronnie, tako smo brali v časopisih, slišali v radijskih oddajah in videli na ekranih, bo dal zasramovani velesili novega upanja, naprednega duha. Duh se je medtem razblinil in krivulja predsednikove priljubljenosti kaže proti tlom.

Te dni, ko je na ameriški vzhodni obali mrzloti z vso silo pritisnila na deželo, dvestotim prebivalcem mesta New York ni bilo do šale. Toliko jih je namreč umrlo izmed 36.000 tistih, ki se klatijo po cestah, spijo na asfaltu — nekje v bližini kakega ogrevališča, in če so to tudi samo hlapi iz kanala. To je obraz druge Amerike, neglede na Bronx, Harlem ali China Town pa druge predele mesta New York, kjer se je zločinstvo že tako udomačilo, da se nihče ne sme več čuditi, če ga kdo napade. Zanimivo je edinole, če ti kdo streže po življenju: boš preživel ali ne? Newyorška ruleta!

Marie Luise Kaltenecker, dopisnica „Extrablatta“ z Divjega zapada, je portretirala življenje v newyorških podzemskih železnicah. Najbolje je, je zapisala, da oblečeš kavbojke, t-shirt in telovadne copate, kajti če si lepo oblečen, se zna zgoditi, da prideš kot dimnikar na površje. Smraja in umazanija, grafiti in nalepke, Puertorikanci in Vietnamci, Irci in Poljaki — človeška „godilja“ se poriva po tem gigantičnem prometnem omrežju sem ter tja. In ko je bil Reagan sam tarča napada in je preživel le z veliko srečo, so ga vprašali časnikarji, če ne bi kazalo nekaj ukreniti proti naraščajočemu zločinstvu. Če ne bi kazalo učinkovito kontrolirati prodajo orožja. Tedaj je Reagan dejal, da ne ubijajo samokresi, temveč ljudje. So Amerikancij agresivni ljudje? Obratno! Poprečni Amerikanec je v srcu puritanec. Konzervativen in proti komunizmu. Groza počestnega zločinstva je doma le v velemestih, tam, kjer daje anonimnost mesta zatočišče ljudem vseh krajev in časov. Tam, kjer je brezposelnost največja, ker je največ ljudi. Tam, kjer je množica ljudi nepre-

Trpin je ameriški revež

gledna in zločinstvo zanimivo. Statistike kažejo, da je trenutno v Ameriki 9 milijonov ljudi brez dela. Statistika je grozna, vrhu tega tudi napačna: kajti navedeni so tudi ljudje, ki ne najdejo ustreznih zaposlitve ali ki iščejo poleg

prvotne službe še kakšno drugo zaposlitev ali ki hočejo enostavno poleg šole delati. Jedro brezposelnih bo kakšnih 5 milijonov. Za Ameriko „znosno“, pri približno 250 milijonih. Odkar Reagan predseduje tej najbolj demokratični velesili na svetu, se je inflacijska stopnja znižala od 14 na 8 odstotkov. Kljub temu so socialne pomanjkljivosti ostale. Morda so se celo povečale. Kajti Reaganova formula krajšanja socialnih izdatkov, izenačenja proračuna in „tax-cut“ (znižanje davkov) je idealna za bogataše in druge sloje, ki nadpoprečno veliko zaslužijo. Trpin je ameriški revež. V državnem proračunu je preteklo leto sploh 35.000 milijonov dolarjev primanjkovalo za socialne izdatke. Primanjkovalo jih je, ker jih je država odtegnila. Skoraj milijon ljudi ne dobivlja več bonov za živila („food stamps“), ki jih sicer dobijo najbolj revni ljudje, da z njimi lahko nakupujejo hrano. Zdravniška oskrba revežev je samo po sebi brezplačna. Vendar je Reagan vpeljal nekaj kriterijev, ki to otežavljajo. Kdor ima več kot gotovo vsoto mesečnega zaslužka in ima poleg tega tudi še nekaj imetja (televizor, radio, preproge...), ta nima več pravice do raznih socialnih privilegijev. Tako se je zgodilo (ko sem jaz pred kratkim bil v Washingtonu), da so najbolj revni ljudje v „slumih“ poskrili svoje televizorje ali jih celo prodali, samo da niso zgubili pravice do najrazličnejših socialnih doklad. Ameriški reveži so s pomočjo tega programa prav gotovo

nastradali. Fronta nezadovoljnih postaja čedalje večja. Prej je zajemala le najnižji človeški sloj, zdaj si že lasti „srednje kaste“.

Ronnie ni več oznanjevalec nove Amerike

Ronnie ni več oznanjevalec nove Amerike, ameriškega preporeda in ponosa. Ronnie je lepo govoril: ko je v oktobru 1980, torej še pred volitvami, prišel v mesto Marion (Illinois), je vprašal zbrane ljudi, kakšen Božič bo tisto leto. Odgovoril je sam. „Žalosten Božič bo to,“ je dejal, spričo 13% brezposelnih. Obljubil je konec brezposelnosti. Danes, po enem letu in nekaj mesecih, je v Marionu 19% ljudi brez dela. Ronnie ni več zanesljiv. Pri ameriških zaveznikih čedalje manj. Tako so na primer Nemci čisto odkrito zavrgli Reaganovo politiko proti Sovjetom, saj so Amerikanci zaradi poljske atere sklenili žitni embargo in nekaj drugih gospodarskih kazni proti Kremlju. Seveda imajo Nemci tudi interese, ki jih Amerikanci že iz geopolitičnih razlogov nimajo. Seveda so Nemci gospodarsko od SZ bolj odvisni kot na primer ZDA, ki se na trgovanje s SZ lahko poživigajo. Pa končno je Schmidt „Realpolitiker“, medtem ko se mi zdi Reaganova administracija precej brez zunanje politične glave. Toda kljub temu je odnos med zavezniki bolj napet kot kdajkoli poprej. Ali morda prav zato, ker so postale zahodnoevropske države bolj sa-

mostojne, kar se močno odraža v političnem ravnanju.

Čeprav mi je ameriški način življenja všeč, prav zato, ker je tako protisloven, je treba v politični diskusiji zelo jasno povedati, da imajo Evropejci že samo zato vso pravico samostojnega mišljenja in delovanja, ker je trenutna zunanje-politična ekipa v Washingtonu že sramotno neusposobljena. Clark, ki je odgovorni človek za varnostna vprašanja Reaganove administracije, še do pred kratkim vedel ni, kdo je predsednik južnoafriške vlade. Pa še veliko več ni vedel. Reagan ga je vzel v svoje moštvo, ker je baje Clark njegov dobri prijatelj. Reagan je predsednik bogatih za bogate, sem nekje bral. Res je, da ima prijateljske odnose do firm, kot so Rothschild, Bloomingdale, Sinatra, Anenberg in, in, in. Res je, da ima ameriški velekapital interes, da je trenutni predsednik Reagan. Toda krivulja priljubljenosti kaže navzdol. Po neki študiji tako imenovanega Harris Instituta je bila ob začetku tega leta Reaganova nepriljubljenost že pri 52%. Carter je bil po enem letu vladanja le pri 48% ljudi nepriljubljen, Nixon celo samo pri 36%. Številke se dajo obračati in izmenjati, to vemo. Vendar lahko trdimo, da je Reaganova politika bolj kot kdajkoli poprej izpostavljena javni kritiki in nerazumevanju. Moja osebna napoved je ta, da se bo Ronnie po tej zakonodajni dobi vrnil v sončno Kalifornijo. Česar ne bi smeli obžalovati.

dr. Peter Millonig

Ob 3. obletnici smrti dr. Joška Tischlerja:

Radi smo ga imeli kot očeta

Ob 3. obletnici smrti dr. Joška Tischlerja mi stopa živo pred oči on, ki nam je bil dolga leta, najtežja leta vodnik, razumevajoči oče, prvi delavec med svojimi sotrudniki za narodno stvar, brat med svojimi. In zavedam se, kako vsakokrat živo zažari spomin nanj, če me kdajkoli obide skrb za slovenski koroški narod, za našo gimnazijo in našo mladino, za borbe in trpine, izseljence in svobode oropane, ki so preživeli kot žrtve za našo bodočnost nacistično strahovlado. Spomin mi vliva poguma in me osramoti, če kdaj postajam malodušen. Bil je lik požrtvovalnega idealizma polnega moža z globokim socialnim čutom, delaven in ponosen. Ni klonil pred udarci usode in ne pod udarci nasprotnikov.

Kot gimnazijci — bilo nas je tedaj v vsakem letniku le nekaj Slovencev — smo pogostokrat zahajali k njemu po nasvete, pa tudi, da bi se ob njem navzeli njegove trdne neomajnosti, vere v pravico in v moč slovenske trdoživosti, kljubovalnega duha in ponosa. Kot tedanji predsednik Slovenske prosvetne zveze je prihajal, skupno z rajnima, župnikom Starcem in dr. Petkom, na naše počitniške sestanke. Poslušali smo ga, zaupali smo mu in se radi vključevali v prosvetno delo naših društev, ne da bi bili nas oni silili. Radi smo ga imeli kot očeta in smo mu, ki se je pri narodnem delu ves razdal, skušali priskočiti na pomoč.

Nacistom je bil dr. Joško Tischler kajpada trn v peti. To tembolj, ker je bil med ljudstvom priljubljen. Bil je prvi naš izgnanec (leta 1939), ko je dobil „Gauverweis“. Odrejeno mu je bilo službeno mesto v Bregenzu na Predarlskem. Družina pa — mama, ki je bila noseča, in otroka Janko ter Marjeta —

piše dipl. trg. Janko Urank

je lahko prišla za njim šele sredi januarja leta 1940. Tuje okolje, daleč od ljubljene Koroške. V mislih, da bo z božjo pomočjo le šlo, sta pač z mamo mojstrila težave. Dr. Tischler je bil značajan in družaben človek in tako je dobil stik z novim okoljem ter spoznal tudi tam moške sorodnega duha, nasprotnike nacizma.

Kmalu je tudi navezal stike z domovino. Koroški rojaki so ga obiskali in pletle so se vezi naprej. Vojaki — Slovenci so ga posebno radi obiskovali, če so se vozili na dopust. Tako so na primer Jogrovi iz Škocijana pri Tischlerjevih preživeli še nekaj dni skupno z edinim sinom, preden je odšel na fronto, odkoder se ni več vrnil! Ni čuda torej, kot je sam pozneje pravil, da včasih niso vedeli, odkod bi vzeli za gostoljubje; a božji žegen, dobri ljudje, posebno pa Požlepova mati (to je mati Tischlerjeve mame), iz Sovč nad Podkloštrom so pomagali. Stara mati, majhna slabotna ženka, je nabasala v velik „žakelj“ kar je zmogla, in se odpeljala na dolgo pot in to dostikrat. Da bi kdo napisal zgodbo teh naših mamic, ki smo jih imeli toliko v tistih težkih časih!

Ko so nacisti aprila 1942 izselili del zavednih slovenskih družin iz Koroške, je to dr. Tischlerja strašno zadelo. Kar je bilo v njegovih močeh, se je trudil, da bi pomagal vsaj gmotno. Poiskal je dobrotnike in dajal iz svojega kar največ, kolikor je mogel. Da povem za našo družino: mama je bila s šestimi majhnimi otroci sama v lagerju Hesselberg, oče in jaz v Dachau-u, starejša sestra Mojca pa, ki so jo ujeli pri partizanih, kamor je bila pobegnila iz lagerja, je bila potem v kaznilnici Waldheim; tej naši mami je dr. Tischler redno pošiljal podporo. To pa ni bilo vse. Bodril je naše pregnancy, jih tolažil in jim dajal poguma v pismih, predvsem pa pri osebnih obiskih. Najtesnejše zveze je vzdrževal s sedaj že rajnimi K. Miklom — Magrom iz Malovšč, J. Reichmanom — Jesenikom z Lipe, Gröblacherjem — Hofovcem iz Št. Ilja in še mnogimi drugimi. Ko sem po izselitvi na

dopustu (bil sem tedaj, preden so me aretirali, še vojak) obiskal našo družino na Hesselbergu, sta na postaji v Wasserteuchingenu čakala Reichmann in Mikl. Začuden ju hitim pozdravit, pa mi rečeta, da čakata na dr. Tischlerja. Ko se obrnem, ga vidim izstopiti iz istega vlaka, s katerim sem se pripeljal tudi jaz. Razveselil sem se do solz. Kar kriknilo je v meni, da smo še skupnost in da bomo vzajemno že prebredli do nove svobode. Javno nastopati dr. Tischler v lagerju seveda ni mogel, a poznal ga je domala vsak, in vsem so se vedrili obrazi. Sedeli smo v barakah in govorili ter govorili. Ljudje so prihajali, stiskali roke in spet odhajali pogumni in zravnani. Več je bilo vrenja in bratskega čustvovanja v naših srcih kot na mogočnem zborovanju. Zgodaj pa je ljubi obisk moral oditi. Po njegovih nasvetih so taboriščniki sami organizirali zasilno šolo — na svojo pest — za otroke, tako da so se po vrnitvi že lahko vključili v nadaljnje šolanje. Učili so, kolikor se še spominjam Mikl — Mager, študenta Franc Košutnik in Janez Dragašnik ter učitelj Viternik.

Za dr. Tischlerja taka daljša potovanja v taborišče, vmes pa tudi na Dunaj k Slovincem in študentom niso bila enostavna. Znano je, da je bolehal za boleznijo na golši in na glasilkah. Tako so si domislili zdravniško odredbo na potovanja na preiskave in ambulantno zdravljenje v kliniki na Dunaju.

Dr. Liza Prajnik iz Dobrle vasi je tedaj končevala študij medicine in delala na kliniki. S pomočjo protinacistično usmerjenih dunajskih zdravnikov je poskrbela zdravniške napotnice za kliniko. Tako je bilo zakamufilirano večkratno zahajanje. Seveda so Tischlerjevi, predvsem glede prihajajočih obiskov, bili previdni in so jih zakrili najbolj kot so mogli. Tudi pred hišnim gospodarjem, penzioniranim „hofratom“. Vendar bi vse le ne bilo zaleglo, če bi bil le-ta zloben; bil pa je pošten človek starega kova, ki je pač imel „führerja“ za „ibržnega“.

Vsekakor je gestapo le začel sumiti, da se pri Tischlerjevih le nekaj dogaja.

Spraševanje starega samega jim seveda nič ni prineslo. A zloba zločinskega režima je bila neprekosljiva in je zlobljalja tudi otroke. Tako so potem mladega sina, ki je komaj hodil v prve razrede gimnazije, odvedli na „spraševanje“.

Seveda je mali Janko doma marsikaj opazil, a držal se je in utajil vse, kar so mu polagali tako rekoč v usta. Oče je pozneje pripovedoval, v kakem strahu so čakali doma, in dodal je, da je pač imel dobrega angela varuha in dobrega sina. Kljub nevarnosti se gostoljubna družina ni zaprla pred prijatelji, ki so, čim bolj se je vojna nagibala h koncu, tembolj pogosto prihajali.

Lastna družina se je Tischlerjevimi tudi pomnožila. Rodila sta se še sin Joško in hči Anica. Razen tega so imeli na skrbi hčer Jaka Reichmanna — Jesenika, po imenu Marico, da je lahko obiskovala gimnazijo, ker bi bila sicer morala v lager k staršem. Enako je bila v družini tudi hči brata Hermina — Hajnzlino. To je bilo res dosti, kot pove tudi Milka Hartmanova, ki je ob največji potrebi prišla kuhat in pomagat. Proti koncu vojne je zbežal od vojakov Šimej Male iz Kožentavre. Družina je bila tudi izseljena, pa ni imel kam in tako so ga skrivali pri Tischlerjevih tedne dolgo v kleti med drvami. To je

bila huda stvar, polna hiša ljudi, predvsem otroci, pa nositi hrano ter spravljati odpadke. In vse so zmogli. Bi bili ljudje, si včasih mislim, še danes kaj takega zmožni?

Končno so v Bregenz le vkorakali zavezniki in sicer Francozi. Vse mesto se je oddahnilo, dr. Tischlerja so ponujali protinacistični patrioti, s katerimi se je v teh težkih časih spoznal, visoka mesta v vladi. Teh ponudb ni sprejel, ker je hotel v domovino. Na hiši, kjer so stanovali, je izobesil slovensko zastavo, in takoj iskal pri oblasteh možnost, da bi prišel k izseljencem. Končno sta le skupno s Šimejem Malejem „organizirala“ dvoje koles in z njima sta se podala na dolgo pot. Družina je ostala sama v Bregenzu. Tako mi je pozneje rekel: „Mislim sem, bodo že počakali, naši ljudje pa me zdaj nujno potrebujejo.“

Vožnja v taborišče Hesselberg je bila neverjetno naporna. Z veliko muko sta se porivala po natrpanih cestah — vse je sililo domov —, skozi razdajana naselja in mimo mnogih straž in končno le dospela na že osvobojeni Hesselberg.

Tako mi je naša mama povedala, da je vse v veselju planilo dr. Tischlerju naproti, da je bilo kot bi bila binkoštna nedelja, tako so bili vsi polni sreče, duh se je razživel in duša je vriskala. Vsi so čutili, da bo podvzel vse, da bodo čim prej lahko zopet na domačem pragu. Seveda se je tudi zvedelo, da je marsikatera domačija opustošena. A kaj to, upanje je bilo trdno, da bo le vse spet dobro in da bomo svobodni. V taborišču se je po Tischlerjevem prihodu začelo živahno kulturno življenje, ki mu je bil duša in pobudnik Lovro Kramer-Janšej. Nastopali so pevci, prirejali so veselice in se pripravljali na odhod. S prvim navdušenjem so se — ko je Tischlerju uspelo prej še spraviti izseljence iz drugih taborišč na Hesselberg — z zastavami odpeljali prav v zmagoslavnem razpoloženju z vlakom proti Beljaku. Mnogokrat je bilo že opisano, kako sramotno so bili sprejeti. Odločnosti dr. Tischlerja in brezpogojni disciplini izseljencev je potem le uspelo, da so jih po kratkem bivanju v kolikor so bili prazni. Sicer pa je trajalo še dalj časa, da so dobili vsi svoje domove in je moral dr. Tischler, ki je bil kratko časa član vlade, vložiti s svojima sodelavcema dr. Mirtom Zwitrom in dipl. trg. Dolfejcem Picejem vse sile za te naše ljudi.

Dokler še živimo in dokler bomo naši mladini znali posredovati ideale, za katere smo skupno s Teboj, dragi dr. Tischler, trpeli in se borili, bo ostal spomin na Tebe opozorilo in svetlo vodilo. Slovenska gimnazija, ki bo letos praznovala svojo 25-letnico, naj je živ spomenik Tebi, svojemu očetu, ter zibelka zavednega našega slovenskega zaroda.

NT: Kot mnogi drugi koroški Slovenci ste bili izgnani iz Koroške, kot vemo, ste morali preživeti hitlerjanski čas v Vorarlbergu.

Dr. Tischler: Spor je nastal v Celovcu, ko je NSDAP leta 1939 vsak slovenski nastop prepovedala; če smo kakega najavili, je takoj stranka napovedala svojo prireditve. Druge prireditve ni moglo biti isti dan. Torej sem klical iz pisarne Slovenske prosvetne zveze v Mohorjevi hiši Maier-Kaibitscha, ki je bil tedaj deželni svetnik, naj mi pove, ali odloča o teh stvareh stranka ali vlada. In Kaibitsch mi je na to odgovoril: „Und das trauen sie sich mir am Telefon zu sagen!“ Dva dni navrh je dobila dijaška mladina na beljaški gimnaziji povelje za demonstracijo proti meni. To je bilo leta 1939, januarja. In potem se je začela revolucija in 3. februarja sem imel samo dve uri pouka; ko sem odšel iz šole, je nastala na gimnaziji demonstracija proti meni. To demonstracijo je vodil osmošolec Ferdinand Fink. Ta Fink pa je prišel iz Novega Sada kot begunec na beljaško gimnazijo in februarja 1939 sem bil suspendiran iz službe.

NT: In kakšna je bila utemeljitev?

Dr. Tischler: „Nicht tragbar!“ Šel sem takoj k zdravniku, svojemu prijatelju dr. W., ki me je preiskal in me spoznal za potovanje nesposobnega. Prva pot bi morala iti v Flensburg. Poslan sem bil potem v Bregenz. Zdravnik mi je sicer določil bolniški dopust, pač pa je naročil, da se moram veliko gibati na prostem. In sem kljub temu hodil v Ce-

lovca vsak četrtek in vsako soboto iz Beljaka. Sedel sem v kavarni Moser, kamor je hodil tudi Kaibitsch. Nato sem dobil telegram, „sie haben sofort abzureisen“. Nato sem jaz odgovoril: „Ich bin erstens reisunfähig, und zweitens habe ich kein Gehalt gekriegt, daher kann ich nicht reisen“. In se je to potem zavleklo do aprila 1939. Aprila sem dobil ponoven poziv in tudi nekaj

predsednik Slovenske ljudske stranke in minister v beograjski vladi. Korošec pa ni bil v Ljubljani, ampak v Begunjah. V Apihovi hiši. In tam me je Korošec sprejel in me tri dni zadržal v hiši. Tam se je vršil razgovor, pri katerem mi je Korošec povedal, da po poročilih iz Moskve Rusija še dve leti ni v stanu, stopiti v vojno. In da bo verjetno prišlo med Stalinom in Hitlerjem do nena-

šitev, to velja tudi za Slovence, ki ostanejo izven meja Jugoslavije.

Ko sem prišel nazaj, so mi odvzeli potni list isti dan, 1. septembra 1939, ko so šli direktor Aichholzer in bivši urednik „Koroškega Slovenca“ Rado Wutte ter Šiman Martnjak v KZ Buchenwald.

NT: Kdaj ste v Bregenzu prvič izvedeli za slovenske izseljence v Nemčiji?

Za nacistične sem bil od prvega dne „untragbar“

plače, da sem mogel odpotovati v Bregenz. Premišljeval sem, ali bi priznal, da sem kazensko premeščen. Tam so bili dobro poučeni, ravnatelj je bil SS-ovec, neki Seher, in sem priznal, da sem kazensko premeščen. Ravnatelj mi je tedaj priznal, da je o vsem poučen. Drugo je bilo, da so pričakovali nekega lčeviča, in je prišel Tischler! Moji sodelavci v Prosvetni zvezi so ostali na Koroškem pod nadzorstvom, toda še v službi do 6. aprila 1941. Potem se je začela za vse trnjeva pot.

Še nekaj sem hotel povedati. Da sem bil konec avgusta 1939 zadnjič v Ljubljani. Hotel sem tam srečati dr. Korošca. Korošec je bil tedaj

padalne pogodbe. Dva dni navrh je bila ta pogodba objavljena. Na moje vprašanje, kaj bo z Jugoslavijo, je Korošec odgovoril: Jugoslavija bo razpadla „wie ein Kartenhaus“, ker je vojska tako korumpirana, da prevzame orožje iz drugih arzenalov, tako da bomo kanone vozili z voli, kot je rekel Korošec. Na vprašanje, kaj z nami, mi je odgovoril Korošec kratko: Če ni možnosti za vzpostavitev nove Jugoslavije, tedaj vsi vkup pod Italijo, napram Italijanom smo Slovenci superiorni, napram Nemcem pa inferiorni. Če pa je kaka možnost, da se Jugoslavija zopet vzpostavi, je Korošec bil mnenja, da je najslabša Jugoslavija za slovenski narod še najboljša re-

Dr. Tischler: Prav kmalu po aprilu 1942. Moja žena je namreč morala iz družinskih razlogov nujno na Koroško in mi je prinesla žalostno novice. Do 6. aprila 1941 sem še imel trajno pismo zvezo do „Koroškega Slovenca“. 7. aprila pa je bila hišna preiskava pri meni v Bregenzu in pa aretacija. 15. marca 1938 prvič v Beljaku, 7. aprila 1941 pa v Bregenzu. Bil sem zaprt in istočasno sem moral počevati, policija me je vsak dan gnala v šolo in opoldan nazaj v arest, 14 dni.

(Iz pogovora z dvor. svet. dr. J. Tischlerjem, ki smo ga objavili v jubilejni številki ob 30-letnici NT.)

PRIREDITVE

Krščanska kulturna zveza v Celovcu vabi na podelitev

III. TISCHLERJEVE NAGRADE

v petek, 22. 1. 1982, ob 19. uri v Slomškovem domu, 10.-Oktober-Str. 25, v Celovcu.

Spored:

- Pozdrav predsednika KKZ Lovra Kaslja
- Nagovor prof. dr. Nika Kureta od Akademije znanosti in umetnosti v Ljubljani
- Podelitev Tischlerjeve nagrade dvor. svet. dr. Pavlu Zablatniku

KONCERT

Prireditelj: SPD „Zarja“ v Železni Kapli
Kraj: Farna dvorana v Železni Kapli
Čas: petek, 22. 1. 1982, ob 20. uri
Gostuje moški pevski zbor VRES DPD „Svoboda“ iz Prevalj.

Predavanje filma
KAPLAN MARTIN ČEDERMAC

Prireditelj: KZZSM Pliberk
Kraj: Kletni prostori Posojilnice Pliberk
Čas: petek, 22. 1. 1982, ob 20. uri

MLADINSKI PLES

Prireditelj: KZZSM Železna Kapla
Kraj: Hotel OBIR
Čas: sobota, 23. 1. 1982, ob 20. uri

Igra
11. ZAPOVED — NIKOLI NE ZATAJI SVOJE ŽENE

Prireditelj: KPD Šmihel
Kraj: Farna dvorana v Šmihelu
Čas: sobota, 23. 1. 1982, ob 19.30 uri
Gostuje dramska skupina iz Braslovca.

Igra
„KJE JE MEJA“

Prireditelj: SPD „Bilka“ v Bilčovsu
Kraj: Miklav v Bilčovsu
Čas: nedelja, 24. 1. 1982, ob 19.30 uri
Nastopa igralska skupina SKD iz Globasnice.

Mladinska revija
„POKAŽI, KAJ ZNAŠ“
Prireditelj: Slovenska prosvetna zveza v Celovcu
Kraj: Dvorana pri Schwarzlnu v Pliberku
Čas: nedelja, 31. 1. 1982, ob 14. uri
Sodelujejo otroci kot pevci, recitatorji, glasbeniki, igralci, itd.

Krščanska kulturna zveza in Katoliška prosveta
Vas vabita na IZOBRAŽEVALNI TEČAJ ZA SODELAVCE

v Domu prosvete v Tinjah
Začetek: v soboto, 23. januarja 1982, ob 14. uri
Zaključek: v nedeljo, 24. januarja 1982, ob 16. uri

Športno društvo Zahomc prireja v soboto, dne 30. 2. 1982, ob 14.00 uri na 30 metrski skakalnici koroško prvenstvo šolarjev in v nedeljo, dne 31. 2. 1982, ob 10.30 uri koroško prvenstvo mladincev, juniorjev in članov na 60 metrski skakalnici v Zahomcu.

Slovenski atletski klub v Celovcu vabi na

SAK-PLES
v soboto, 23. 1. 1982, ob 20. uri pri Miklavžu v Bilčovsu.
Igra „PLANINSKI SEKSTET“

II. LJUDSKI TEK ZA

Rožanski pokal 1982

v nedeljo, 31. januarja 1982

Štart: ob 11.00

na tekaški stezi v Bilčovsu

Prijave: od 9.30 naprej pri štartu

Prireditelj: SPD „Bilka“

Pod pokroviteljstvom Našega tednika in ELAN Brnca

Velikovec

K predavanju g. dr. Matjaža Sienčnika pod naslovom „Bolni otrok“ je vabilo Prosvetno društvo Velikovec v nedeljo 17. jan. t. l., v gospodinjsko šolo v Šentrupertu. Predavatelj, zdravnik na otroškem oddelku deželne bolnice v Celovcu, je našel v Šentrupertu hvaležne poslušalce. Predvsem naše mamice so z zanimanjem in zavzeto sledile njegovemu izvajanjem. Saj so imele nešteto vprašanj iz te aktualne tematike.

Posrečena je bila zamisel društva, da poleg predavanja poskrbi za program za otroke. Saj se jih je zbralo toliko, da so do kraja zasedli učilnico. Tam jim je Peter iz Tinj predvajal zanimive otroške filme. Vmes pa so seveda tudi zapeli in se poigrali ob vodstvu in nadzorstvu učitelja Lojza Prunča. Tako so starši brez skrbi za mladež mogli slediti predavanju.

Naj bo še na tem mestu izrečena iskrena zahvala predavatelju g. dr. Matjažu Sienčniku, ki je žrtvoval lepo nedeljsko popoldne in s svojo družino prišel k nam v Šentrupert.

Hvaležni starši

Berite in širite „Naš tednik“!

Vogrče

Težko, neprijetno je poročati o smrti, raje bi o življenju, napredku, veselju. Toda smrt spada v naše življenje kakor rojstvo, solze in smeh, uspeh in neuspeh.

Zapustili sta nas dve faranki, obe enake starosti, obe vdovi, obe po težki bolezni, obe materi in je z njima povezano mnogo družin.

Že pred nekaj časa je umrla Antonija Lubas, pd. Gašparjeva mati. Prvega moža ji je ubila strela na polju, in se drugič poročila z Jakobom Lubasom. Otroci so se poročili, le Hanzej je ostal ob njej in sta oba garala, da sta ohranila lepo domačijo. Poznala je le svoj dom in cerkev in pa naše časopise NT, Nedeljo in mohorjeve knjige in v miru živela z vsemi. Bila je telesno slabotna, pa je neverjetno veliko in dolgo vzdržala ob težkem delu, dokler je ni bolezen v 78. letu starosti vrgla na posteljo, kjer je dotrpela. Srečo je imela vsaj v tem, da je hčerka Matilda poročena prav blizu in da ji je zadnje hude dneve lahko stregla hčerka Monika iz Švice. Z njo se poslavlja kos Vogrč in želimo, da se ohrani domačija, ki je tudi sad njenega in Hanzejvega dela.

Njena sosedica Gertrude Končić, pd. Čomova mati, je umrla lani (30. dec.), pokopana pa je bila letos (2. jan.), v 77. letu. Imela je osem otrok, dve deklici sta kmalu umrli, en sin je padel v vojni.

Otroke je vzrejala v strašni revščini, kakršne si danes niti predstavljati ne moremo, toda vzgajala jih je tako, da so vsi zvesti veri in narodu in so ji bili v veselje. Tudi ona je bila zvesta bralka verskih časopisov in knjig, bila je žena molitve in podpiranja ubogih in dobrih namenov.

DVOJEZIČNO JE BOLJE

Pred kratkim je Mohorjeva družba založila in izdala učbenik „Učimo se slovensko — Wir lernen slowenisch“, ki ga je sestavil dvor. svet. dr. V. Inzko na podlagi svojih dolgoletnih izkušenj na šolskem področju. Namenjen je tako Slovincem, ki se hočejo izpopolniti v materinščini, kot tudi pripradnikom sesednega naroda, ki so si vzeli k srcu naše geslo „Dvojezično je bolje — Zweisprachig ist besser“. Knjigo lahko kupite m. dr. v Mohorjevi knjigarni v Celovcu, stane pa šil. 195.—.

Ko je bila nekaj časa v bolnici in potem pri hčerki Metki, gospodinji dvornega svetnika č. g. Pavla Zablatnika, se je vrnila domov, kjer pa jo je takoj zadela kap in so jo drugi dan našli nezavestno. Po nekaj dneh je v bolnici umrla. Tudi za njo in hčer Metko je bilo veselje, da sta bili še nekaj časa pred smrtjo skupaj, saj sta bili najbolj povezani in je zato Metko smrt najbolj prizadela. Sin Lojz se je tudi slučajno nekaj dni pred smrtjo vrnil iz Švice.

Imela je kar veličasten pogreb, že sorodnikov je veliko in bila daleč znana. Pokopal jo je domači župnik ob asistenci g. Pavla Zablatnika, župnika iz Kazaz č. g. Floreja Zergoja in župnika in kaplana župnije Annabichl iz Celovca, ker v tej fari bivata g. dr. Zablatnik in Metka.

Cerkevni pevci so ji zapeli, kot je pred smrtjo želela, božične pesmi in velikonočno, kar dokazuje njeno povezanost s Cerkvijo in domačo župnijo in živo vero v njeno vstajenje s Kristusom.

Vsem številnim sorodnikom obeh naših farank velja naše iskreno sožalje!

Radiše

6. Radiški ples, ki je bil v soboto, 16. jan. 1982, je SPD „Radiše“ prvič priredilo v prostorih domačega kulturnega doma. Kar zgodaj smo morali spoznati, da je bil ta korak posrečen, kajti dvorana je bila kmalu napolnjena z domačini in tudi z gosti iz sosednih krajev. Med drugimi častnimi gosti je predsednik pozdravil našega župana dv. sv. dipl. inž. Ernsta Dobernigga. V pozdravnem govoru je predsednik društva g. Ludwig Ogris izjavil, da vzrok preselitve ni spor z gostilničarjem, ki je v preteklih letih dal na razpolago dvorano, marveč je to poizkus. Poizkus je uspel! Za prijetno vzdušje so poskrbeli „Fantje iz Podjune“, ki jih Radišani že dolgo

poznajo, kajti tudi že v preteklih letih so zabavali goste dolgo v noč. Verjetno so k dobremu vzdušju prispevale tudi izborne pijače in jedalnice, ki jih ni hotelo zmanjkati. Posrečenemu srečolovu je mnogo prispevala Mici Wrulich, ki je priskrbelo ogromno število nagrad. K uspešnemu poteku plesa so prispevali več ali manj vsi društveniki s svojim prizadevnim in vnetim delom.

Žitara vas — Dule

Lansko leto je bilo odpoklicanih kar 23 faranov, toliko, kot še nikoli. Zadnje dni starega leta je kruta smrt neusmiljeno posegla v vrste žitarskih faranov in vzela dva uda iz naše srede: dne 28. decembra 1981 smo se poslovili od Gregornove Tilke (Tilka Markowitz), v torek, 29. 12. 1981, pa od Jakoba Kowatscha iz Žitare vasi, ki je kot zadnji odšel v preteklem letu nenadoma od nas.

Rajna Gregornova Tilka se je rodila 6. januarja 1906 pri Breclnu v Malčapah. Že kot mlado dekle je morala s trebuhom za kruhom in si je kot dekla

in služkinja pridelovala svoj kruh pri okolišnih kmetih. Decembra 1942 je rajna prišla k Gregornovi hiši v Duleh in je kot pridna, delavna in poštena služkinja bila celih 39 let do svoje smrti pri družini. Delila je vesele in žalostne dogodke ter čase z Gregornovi. Ko so Gregornova mati bili prisilno izseljeni in pregnani od doma, sinovi pa v vojni, je rajna Tilka sama kmetovala do konca vojne in tako ohranila Gregornovo kmetijo pred tujčev roko.

Kot goreča Marijina častilka je rajna veliko molila ter rada hodila na romanja, pa tudi na izlete se je zadnja leta rada podala. Bila je zvesta bralka in odjemalka mohorjevih knjig.

Kako je bila Tilka priljubljena, je pokazala velika množica faranov ter sorodnikov, ki so jo pospremili na njeni zadnji zemeljski poti. Pogrebne obrede je opravil domači župnik Matevž Nagele, moški zbor društva TRTA Žitara vas pa se je poslovil od podporne članice z domačo pesmijo, ki jo je rajna tako rada poslušala ob raznih koncertih in nastopih, ki jih je zvesto obiskovala. Naj ji bo Vsemogočni dober plačnik za vsa njena dobra dela, katera je rajna na zemeljski poti storila.

Vsem prizadetim izrekamo naše iskreno sožalje.

Strokovna šola za ženske poklice v Šentjakobu — edinstvena priložnost za izobrazbo in vzgojo naših deklet

Že davno napovedana gospodarska kriza z grozečo brezposelnostjo s svojimi tipalkami občutno posega tudi po žrtvah v naši deželi.

Zato je čisto razumljivo, da bolj kot kdaj prej, starši prav danes pozorneje in z večjimi skrbmi zrejo v bodočnost svojih otrok.

Razvoj življenjske ravnih zahteva od vseh, ki stopajo na življenjsko pot, več priprave, več izobrazbe. Vzporedno s temi sodobnimi zahtevami se je za naša dekleta pravočasno preorganizirala STROKOVNA ŠOLA ZA ŽENSKÉ POKLICE V ŠENTJAKOBU.

Zato je temeljita priprava na tej šoli omogočila dosedanjim absolventkam po končani šoli dobro zaposlitev z vsestransko izbiro in najrazličnejšimi možnostmi:

- Nekaj dosedanjih absolventk je že doseglo maturo in nadaljuje z višjimi študiji.
- Nemalo od njih je zaposlenih po raznih pisarnah.
- Dobrodošle so kot asistentke pri zdravnikih.
- Precejšnje število se jih je odločilo za zaposlitev v trgovskem sektorju.
- Zlahka najdejo dober zaslužek tudi pri zaposlitvi v tujem prometu.

Za vse te službe usposablja svoje učenke šola, v kateri poučujejo usposobljene učne moči, z uporabo modernih učnih pripomočkov.

Posebna vrednost te šole je tudi v tem, da se vrši pouk v njej v obeh **deželnih jezikih**. Prav to dejstvo daje absolventkam prvenstveno možnost zaposlitve v domačih podjetjih.

Pri vpisu v šolo se dekleta, svojim zmožnostim primerno, lahko odločijo za obisk ENOLETNE GOSPODINJSKE ŠOLE z lažjim učnim načrtom, ali za zahtevnejšo TRILETNO STROKOVNO ŠOLO.

Oba tipa šole imata vsekakor za vsako dekle neprecenljivo življenjsko vrednost.

Učenke so deležne vseh podpor in olajšav, kot so jih deležne učenke na drugih državnih šolah.

Šoli je priključen internat, v katerem skušajo vzgojiteljice vzgojiti svoje gojenke v idealne versko in narodno zavedne osebnosti.

Na začetku so bile podgane . . .

Končno je bila zemlja spet pušta in prazna. Bog se še zmeraj ni zbudil. Samo krilatci iz nebes so se spuščali nanjo, a bili so žalostni, saj niso imeli kam sestiti, razen na atomski prah. Tako so se dolgočasili, da so začeli brskati po njem in ga razkopavati. In že se je zgodil čudež: ko so se dokopali že zelo globoko, eden od njih krikne: „Dva rogljiča! Poglejte!“

Vsi krilatci prifrkaajo in mu jih pomagajo izkopati.

Trenutek pozneje pa že izkopljejo celega pravega peklenškega hudiča.

Takoj se lotijo primarne reanimacije od ust do ust, in res — zgane se in — zastoka.

„Bog s teboj!“ ga pozdravijo.

„In Lucifer z vami,“ zakašlja hudič. Prah se pokadi iz njegovih ust in ušes.

Krilatci nekoliko odskočijo, nato pa ga le vprašajo:

„Kaj pa vi tu počenjate?“

„Čakam. Pa vi?“

„Mi tudi. Dolgočasimo se. Ne veš kake zgodbe?“

— Nekoč, v znamenitem dvajsetem stoletju, je živel neki nadarjen znanstvenik.

Znanstveniki te dobe so se skoraj brezizjemno ukvarjali z bombami, mašinami in podganami. Naš nadarjeni znanstvenik se je odločil za podgane. Po dolgih letih hudega dela mu je končno uspel eksperiment, s katerim je prodril v javnost. Elektrificiral je vse znanstvene glave, da so okrog njih zašvigale misli, kakor se podijo elektroni okrog atomskega jedra.

Sezidal je svojim podganam dve kletki, eno razsvetljeno, drugo pa temno. Nato jih je prestrašil s predirljivim gongom. Podgane je zvok pretresel in zbežale so proti temni kletki. Vanjo pa je vodil mostiček, na katerem jih je še huje pretresel — električni šok. Zbegane podgane so skočile in po nekaj takih poskusih zbežale v razsvetljeno kletko. To je znanstvenik ponavljal z njimi vsako jutro, vsak popoldan in vsak večer. Nekega dne niso več dirkale proti temni kletki, temveč so smuknile kar v razsvetljeno. Znanstvenik se je pristrčno razveselil.

Že konec decembra je izšla številka 44 Koroškega mladja. V zadnjem Mladju sodelujejo Feliks J. Bister, Jože Blajs, Jožica Čertov, France Godec, Herman Grm, Maja Haderlap, Marinka Lugarič, Janko Messner, Mirko Messner, Kristjan Močilnik, Nežika Novak, Vida Obid, Jani Oswald, Helmut Scharf, Štefka Vavti, Karl Vouk in Tomo Weiss. Objavljamo prispevek K. Močilnika. Mladje lahko kupite v obeh slovenskih knjigarnah.

Zdaj je lahko izključil aparat za električne šoke in vendar so vse podgane ob gongu zbežale v razsvetljeno kletko. Naučil jih je! Niti poskusile niso več hiteti v prijetnejšo temno kletko. Kakor da je nikjer ni bilo več. Niso potrebovale več električnega šoka. Nadomestil je njihovo podgansko naravo. Edino to ga je še malo motilo, da je bil ta vzgojni proces odvisen od take neprijetne metode, kakršen je električni šok.

Končno mu je prišla odrešilna misel. Operiral je podgane, ki so se že uspešno prilagodile, in jim izrezal možgane. Iz možganov ene same je pripravil sto porcij. Z njimi je pital mlade in starejše divje podgane in jim vbrizgaval serum, ki ga je prav tako pripravil iz možganov poučenih podgan.

In glej, tudi divje podgane so se začele obnašati kakor poučene.

Zdaj so bili vsi zadovoljni.

Podgane, ker niso več trpele pod električnimi šoki, niso več imele neprijetnih občutkov v svetli kletki in si sploh niso mogle več predstavljati, da je bilo nekoč drugače, in znanstvenik prav tako, ker si je prihranil časa in elektrike.

Navdušenost ostalih znanstvenikov je narasla skokovito.

Zoopaleontološki in zoopsihološki eksperiment je prodril v vse stroke in se izkazal kot povezovalni faktor med raznimi razcepljenimi znanostmi. Ne samo biologi in medicinci, ampak tudi sociološki, psihološki in strateški svetovalci, ekonomisti in politologi v najvišjih pozicijah in predvsem pedagogi — vsi po vrsti so se zanj zavzeli.

Kakšna ideja! Nič se ljudem ne bo več treba učiti, vse se bo dalo urediti po načrtu. Človek sam bo postal zaželeni rezultat in ne bo več varljiv mučen učni objekt socializacije. Rešili bomo človeštvo vseh muk in vsega nezadovoljstva, so vriskali. Ne bo več treba prepričevati narodov o prednostih civilizacije s tako nezadostnimi sredstvi, kakor so televizija, časopisi, supermarketi, šole, vojašnice... Ustvarili bomo raj! Tako so vriskali strokovnjaki.

In so se lotili prvih uspešnih eksperimentov.

OBJAVA

Po odloku Deželnega šolskega sveta je na dvojezični Strokovni šoli za ženske poklice v Šentpetru pri Šentjakobu v Rožu

vpisovanje v

1. razred 3-letne STROKOVNE ŠOLE ZA ŽENSKÉ POKLICE in v 1-letno GOSPODINJSKO ŠOLO

od 8. do 28. februarja 1982.

Formularje za vpis lahko dobite že sedaj v šolski pisarni. Izpolnjene tiskovine je treba na šoli oddati najkasneje do 28. februarja 1982. Priložiti morate polletno šolsko obvestilo v originalu ali od šolskega ravnatelja potrjen prepis.

Prijave so možne osebno v šolski pisarni ali po telefonu številka 0 42 53/343.

Pogoj za sprejem v oba tipa šole je uspešno opravljena 8. šolska stopnja in delno znanje slovenščine.

Za sprejem v 3-letno strokovno šolo pa je poleg tega še potreben pozitivno opravljen pedagoško-psihološki test, ki bo 9. julija 1982 na šoli. Za obisk 1-letne gospodinjske šole ta test ni potreben.

Hudič se je stresel in utihnil. Njegove oči so bile žalostne.

Ni bilo več v njih ne peklenškega žara ne atomskega. Molčal je dolgo.

Tedaj ga vpraša eden izmed krilatcev:

„In potem? Kaj potem?“

Hudič pogleda še bolj žalostno in zastoka:

„Kaj potem? Kaj za vraga pa sprašujete? Ne vidite puščave? Vse je šlo k vragom — k Luciferju, mojemu poglavarju.“

„Vse v pekel?“

„Vse. Ljudje so se navadili na vse — na mučenje živali in ljudi, na njihovo ubijanje, na nasilja vsake vrste — in končno na atomsko bombo.“

Politiki, uradniki, psihiatri, arhitekti, prelati, škofi, generali, papeži — vsi so prihajali dol — v trumah. Pekel je imel polne roke dela. Nismo več vedeli, kam z njimi. Nazadnje smo se morali celo hudiči sami pobrati iz svojih kvartirov, tako tesno je tam doli.

„Brrr“, zašumi med krilatci, nekateri že zaplahutajo in se hočejo dvigniti proti nebu.

Tedaj vraga zagrabi suh kašelj, da mu zmanjka sape. Končno mu razžene pljuča.

Krilatci ga prestrašeno gledajo. Zdaj samo še zavije oči in stegne rep in noge. Ne gane se več. Pesek pa se pretaka med njegovimi prsti na tla. Kristijan Močilnik

kdz mladina za mladino

poročata
Stanko Nachbar in Silvo Kumer

Kot smo se domenili, ima Koroška dijaška zveza možnost, da objavlja približno vsake 14 dni v Našem tedniku svoje prispevke.

Z novim letom se je tudi za nas spet pričelo delo; smo polni novih načrtov in upanja, da bomo uspeli. Program za to novo obdobje, ki stoji pred nami, smo izdelali že decembra na klavzuri v Domu v Tinjah. Kot vsako leto, smo tudi na tej klavzuri reševali razne probleme ter sestavili delovni načrti od januarja do konca tega šolskega leta. V naše delo smo sprejeli obilo novih nalog, ki jih bo treba v celoti izpolniti. Posvetili se bomo predvsem političnem delovanju ter boljšemu sodelovanju z različnimi mladinskimi organizacijami v tu- in inozemstvu. S tem bo možno boljše sodelovanje z mladino na podeželju, kar bo gotovo še bolj služilo povezavi med dijaško ter delavsko in kmečko mladino.

Prva taka prireditev je bila zadnji torek, ko se je srečala za 3. nogometni pokal Koroške dijaške zveze slovenska mladina celotnega dvojezičnega ozemlja. S turnirjem smo izredno zadovoljni, saj smo privabili še

več mladine, kot smo si pričakovali.

Prepričani smo, da bodo kulturne in politične prireditve ravno tako dobro uspele.

Za letos smo si zastavili tudi nalogo, da uredimo klubske prostore. Potrebno bo prenoviti prostore kot tudi imovino.

Letos je število naših odsekov še višje. Ustanovili smo kulturni odsek, ki bo vsem našim članom nudil še širšo ponudbo kulturnih prireditev.

Tako bomo organizirali meseca marca risalni teden, katerega bo sledila razstava najboljših del naših likovnih ustvarjalcev.

Priredili bomo tudi plesni tečaj za začetnike. Predvideni so še izobraževalni seminarji, kjer se bomo vežbali v diskutiranju ter se posvetili vprašanju organiziranja.

Meseca februarja prireja športni odsek v dvorani v Borovljah nogometni turnir za 4. pokal — KDZ, z mednarodno zasedbo, in vas že sedaj vse pristrčno vabimo.

Tu sva omenila samo nekatere točke našega letošnjega programa. O nadaljnjem programu vas bova informirala naslednjič. Upava, da se boste naših prireditev udeležili v čim višjem številu.

JOSIP JURČIČ

deseti brat

28.

Zato se ne zmeni veliko, naj te imajo ženske tu rade ali ne. Zdaj pa le pojdi.“

Kakor da bi bil več izgovoril, kot je mislil, korači stavec naglo ob robu hoste proti domu, Marijan pa prek polja proti Slemenicam. Kaj bi bil mladenič dal, ko bi bil mogel v tem hipu razjasniti si očetove besede! Bil je ta razgovor z očetom najdaljši; nikdar mu ni več povedal. Zakaj ne bi tukaj smel ostati? Nehoté mu je prišla misel, da morda oče ni popolnoma zdrave pameti; ali greh se mu je zdelo kaj takega misliti in našel je več reči, ki so mu naravnost

kazale, da so vse besede očetove preiščljene. Dasi si je stari nekako prizadeval ostro govoriti, bilo je vendar zlasti v poslednjih besedah nekaj srčnega, prosečnega in očetovskega in ravno zato, ker sin tega ni bil vajen videti pri očetu, ganilo ga je tolikanj bolj. Čeravno ni mogel razumeti razlogov, zakaj mu oče veli, malo meniti se za ljubezen tukajšnjih ljudi, namenil si je vendar že iz hvaležnosti ravnati se po njegovem svetu in celó — ta namen je bil malo težek — Manico pozabiti.

Ko pride na kolovozno pot, ki drži do Slemenic, zasliši voz za seboj.

„Počasi, počasi, prijatelj! Saj vas komaj s konjičem dohajam po tem kamnitem potu. Boste se malo obesili in pogovorila se bova kaj!“ Tako je klical zdravnik Vencelj, ki se je peljal na svojem malem vozičku in zdaj pa zdaj zarentačil, da Slemeničan ne da pota popraviti. Marijan se usede tik njega.

„Kam ste pa Maričko deli, da je ni z vami, gospod Vencelj?“ vpraša Marijan.

„Saj je že dva dni tu gori pri Manici! In vi ne veste tega? Včasih so mi ljudje pravili, da ste vedno pri sosedovih — več ko doma,“ pravi zdravnik.

„Zdaj že več dni nisem bil in tudi danes nisem bil namenjen tja.“

„Ne? Tako je ta reč? A že vidim, že vidim, kje je rana. Malo ste se z Manico, svojo nevesto — le dovolite, da tako rečem — razprli in to vam je nekaj

muh v glavo dalo. Pa to nič ne dene, malo prepira med dvema, ki se ne vidita težko, to je ravno tako kakor kakova majhna bolezen. Človek ne ve, kaj je zdravje, dokler ni bolan. Sonce zvečer zato zaide, da se ga človek ne naveliča: vsako jutro se mu še lepše zdi. Tako je tudi prepir v ljubezni, ha, ha! Jaz vem, sam sem bil ravno tak v svojih lepših letih. Kajne, da sem uganil?“

„Ne, razprtja ni bilo nobenega,“ odgovori Marijan.

„Tedaj vas pa že ne presodim, zakaj bi bili tako samotarski postali. Dvomim, da bi vam bilo doma tako kratek čas. Pa le majhno počakajte, ko prideva na Slemenice, potlej sva že vkup, precej bom vedel, ali sem prav mislil ali ne. Kaj pa kaj počne gospod Kvas?“

Pri tem imenu je Marijan zardel. Zdravnik je to opazil.

„Ne vem nič,“ pravi mladenič.

„Zdaj vam imam šele, prijatelj!“ smeje se Vencelj. „Tako, s Kvasom sta si navkriž! Le tiho, le tiho! To pa že ni prav. S poštenim prijateljem pa ne sme prepira biti. Le čakajte, jaz bom vaju spravil, če le zlo mek ni. Dolgo me že ni bilo tukaj gori. Glejte no, da se še taka mirna duša, kakor je ta Kvas, more skregati s kom, ki je zopet tako neškodljiv ko vi, tega bi ne bil verjel.“

Marijan je sprevidel, da bi ga gospod zdravnik v

od petka, 22. januarja 1982

do četrta, 28. januarja 1982

AVSTRIJA

TV

LJUBLJANA

1

PETEK, 22. januarja 1982: 9.00 Poročila — 9.30 Ruščina — 10.00 Šolska TV — 10.30 Teta Mame — 12.15 Goethe — 13.00 Poročila — 17.00 Am, dam, des — 17.30 Tom Sawyer in Huckleberry Finn — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Pan optikum — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Derik — 21.20 Ladja kot v sanjah — 22.20 Šport — 22.30 Nočni studio — 23.30 Poročila.

SOBOTA, 23. januarja: 9.00 Poročila — 9.05 Angleščina — 9.35 Francoščina — 10.05 Ruščina — 10.35 Mi — 11.05 Ljuba mama, dragi sin — 11.25 Camera — 11.55 Nočni studio (pon.) — 13.00 Poročila — 14.20 Jaz in moja žena — 16.00 Iz parlamenta — 17.00 Od otrok za otroke — 17.30 Boomer — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Dvakrat sedem — 18.25 Heinz Conrads — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 19.50 Šport — 22.50 Joe Dassin — 23.50 Poročila.

NEDELJA, 24. januarja: 11.15 ORF stereo koncert — 12.40 Socialno osiguranje — 15.15 V avtobusu štev. 3 — 16.45 Risanka — 17.10 Don in Peter — 17.15 Tehnika za otroke — 17.45 Klub seniorjev — 18.30 Srečanje človeka z živaljo — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 19.50 Šport — 20.15 Feliks Krull — 21.15 Šport — 21.30 Felix Krull — 22.30 Poročila.

PONEDELJEK, 25. januarja: 9.00 Poročila — 9.05 Am, dam, des — 9.30 Pogled v Ionec — 10.00 Šolska TV — 10.30 V avtobusu štev. 3 — 12.00 Iz parlamenta — 13.00 Poročila — 17.00 Am, dam, des — 17.30 Lesi — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Fauna iberica — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Šport ob ponedeljkih — 21.05 Profesionalci — 21.55 Šport — 22.25 Poročila.

TOREK, 26. januarja: 9.00 Poročila — 9.05 Am, dam, des — 9.30 Angleščina — 10.00 Šolska TV — 10.30 Jaz in moja žena — 12.15 Klub seniorjev (pon.) — 13.00 Poročila — 17.00 Am, dam, des — 17.25 Tudi veselje mora biti — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Leteči čoln 121 SP — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Argumenti — 21.15 Panorama — 22.05 Poročila.

SREDA, 27. januarja: 9.00 Poročila — 9.05 Tudi veselje mora biti — 9.35 Francoščina — 10.05 Šolska TV — 10.35 Monsieur Papa — 12.00 Argumenti (pon.) — 13.00 Poročila — 13.25 Otvoritev smučarskega SP v Schlad-

mingu — 17.00 Koncert — 17.30 Viki — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Policijska inšpekcija — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Šport — 21.05 Dva na isti poti — 22.50 Poročila.

ČETRTEK, 28. januarja: 9.00 Poročila — 9.05 Am, dam, des — 9.30 Dežela in ljudje — 10.00 Šolska TV — 10.30 Živalski vrt — 10.50 Smuk žensk (SP) — 12.30 Camera — 13.00 Poročila — 17.00 Am, dam, des — 17.30 Marko — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Volk — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Šport — 21.00 Tisoč lun — 21.50 Le eden od štiridesetih — 22.50 Šport — 23.40 Poročila.

2

PETEK, 22. januarja: 17.30 Socialno osiguranje — 18.00 Galerija — 18.30 Brez nagobčnika — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Srečanje s tretjim tisočletjem — 21.00 Raziskavanja — 21.20 Politika ob petkih — 22.20 Kavbojka — 23.45 Poročila.

SOBOTA, 23. januarja: 9.00 Poročila — 9.05 Angleščina — 9.35 Francoščina — 10.05 Ruščina — 10.30 Mi — 11.05 Ljuba mama, dragi sin — 11.25 Camera — 11.55 Nočni studio (pon.) — 12.50 Šport — 16.50 Gulda na TV — 17.00 Ljuba družina — 18.00 Dvakrat sedem — 18.25 Šport — 19.00 Trailer — 19.30 Čas v sliki — 19.50 Ljudski odvetnik — 20.15 Le danes ponoči ne, prosim — 21.35 Intimni večeri vdovca — 22.25 Umor — 0.10 Poročila.

NEDELJA, 24. januarja: 9.55 Slalom moških — 16.15 Posvečenje novega

RADIO CELOVEC
SLOVENSKE ODDAJE

Nedelja, 24. januarja:

07.05—07.35 Duhovna misel — Naj pesmica naša darilo vam bo.

Ponedeljek, 25. januarja:

14.10—15.00 Koroški obzornik — Zborovska glasba.

Torek, 26. januarja:

09.30—10.00 Pisani svet.
14.10—15.00 Koroški obzornik — Minute z... — Zanimalo vas bo.

krškega škofa — 16.45 Delfini — 17.30 Mahalia Jackson — 18.30 Okay — 19.30 Čas v sliki — 19.50 Tedenski pregled — 20.15 Monsieur Papa — 21.40 Maršal Cimerona — 22.50 Poročila.

PONEDELJEK, 25. januarja: 18.00 Znanje danes — 18.30 Modra luč — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Družina Merian — 21.05 Šiling — 21.50 Deset pred deseto — 22.20 Katarina & Co — 0.00 Poročila.

TOREK, 26. januarja: 17.45 Šolska TV — 18.00 Orientacija — 18.30 „Kralj 2“ — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Prepoznate melodijo? — 21.03 Apropos film — 21.50 Deset pred deseto — 22.20 Club 2.

SREDA, 27. januarja: 18.00 Dežela in ljudje — 18.30 Sreča sanjarjev — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Umor rabi reklamo — 21.50 Deset pred deseto — 22.20 Cafe Central — 23.05 Umetnine — 23.55 Poročila.

ČETRTEK, 28. januarja: 17.45 Šolska TV — 18.00 Na poti po Avstriji — 18.30 Skoro doma — 19.30 Čas v sliki — 20.15 Dali, dali — 21.50 Deset pred deseto — 22.20 Club 2.

1

PETEK, 22. januarja: 17.25 Poročila — 17.30 Jelenček — 18.00 Dekliški no net „Carmen“ — 18.30 Obzornik — 18.45 Kako se sporazumevamo — 19.15 Risanka — 19.24 TV in radio noč — 19.26 Zrno do zrna — 19.30 TVD — 19.55 Vreme — 19.57 Propagandna oddaja — 20.00 Naša krajevna skupnost — 20.55 Ne prezrite — 21.10 Ti

Sreda, 27. januarja:

14.10—15.00 Koroški obzornik — Da jih ne pozabimo — Za starejše letnike.

Četrtek, 28. januarja:

14.10—15.00 Koroški obzornik — A. Čehov: Snubitev (Igra).

Petek, 29. januarja:

14.10—15.00 Koroški obzornik — Zabavna glasba — Spominjamo se.

Sobota, 30. januarja:

09.00—09.55 Od pesmi do pesmi, od srca do srca.

dnevi, ta leta — 21.55 Poročila — 22.00 Spremljajmo — sodelujmo! — 22.10 Nočni kino: Luther — 23.55 Zadnja poročila.

SOBOTA, 23. januarja: 8.35 Poročila — 8.40 Potovanje škrata Spančkolina — 8.50 Ciciban, dober dan — 9.05 Kuhinja pri violinskem ključu — 9.35 Mladi virtuoz — 9.55 Jelenček — 10.25 Pisani svet — 10.55 Zgodovina letalstva — 11.50 Po sledeh napredka — 12.20 Jedrska revolucija — 12.45 Propagandna oddaja — 12.50 Smuk za moške — 15.55 Poročila — 16.00 Košarka: Zadar: Partizan — 17.30 Baron Münchhausen — 18.45 Naš kraj — 19.00 Zlata ptica — 1001 noč — 19.05 Risanka — 19.24 TV in radio noč — 19.26 Zrno do zrna — 19.30 TVD — 19.55 Vreme — 19.57 Propagandna oddaja — 20.00 Apartman — 22.00 Zrcalo tedna — 22.15 Zabavno glasbena oddaja — 23.00 Poročila.

NEDELJA, 24. januarja: 8.35 Poročila — 8.40 Živ, žav — 9.30 Ko sem bil vojak — 9.55 Slalom za moške 1 tek — 11.30 TV kažipot — 11.50 Ljudje in zemlja — 12.55 Slalom za moške 2 tek — Mali šlager — Poročila — Zakaj in zato — Babette gre v vojsko — Športna poročila — 18.30 Nepoznani Sudan — 19.10 Risanka — 19.22 TV in radio noč — 19.24 Zrno do zrna — 19.30 TVD — 19.55 Vreme — 20.00 Petrijin venec — 20.50 Svetilniki — 21.25 Športni pregled — 22.00 Poročila.

PONEDELJEK, 25. januarja: 16.00 Kmetijska oddaja TV Zagreb — 17.00 Poročila — 17.05 Zgodovina letalstva — 17.55 Delegatski vodnik — 18.15 Zobozdravstvo — 18.30 Obzornik — 18.45 Mladinska oddaja — 19.15 Risanka — 19.24 TV in radio noč — 19.26 Zrno do zrna — 19.30 TVD — 19.55 Vreme — 19.57 Propagandna oddaja — 20.00 35 mm — 21.45 V znamenju.

TOREK, 26. januarja: 17.15 Poročila — 17.20 Potovanje škrata Spančkolina — 17.30 Jugoslovanski narodi in pesmi in plesu — 18.00 Pustolovščina — 18.30 Obzornik — 18.45 Obramba in samozaščita — 19.15 Risanka — 19.24 TV in radio noč — 19.26 Zrno do zrna — 19.30 TVD — 19.55 Vreme — 19.57 Propagandna oddaja — 20.00 Odprto za ustvarjalnost — 20.40 Propagandna oddaja — 20.45 Obad — 21.50 V znamenju.

SREDA, 27. januarja: 17.40 Poročila — 17.45 Ciciban, dober dan — 18.00 Padla z neba — 18.30 Obzornik — 18.45 Krka v Krki ob Krki — 19.15 Risanka — 19.24 TV in radio noč — 19.26 Zrno do zrna — 19.30 TVD — 19.55 Vreme — 19.57 Propagandna oddaja — 20.00 V areni življenja — 21.10 Film tedna: Mojstri, mojstri — 22.40 V znamenju.

ČETRTEK, 28. januarja: 10.50 Propagandna oddaja — 10.55 Smuk za ženske — 16.15 Propagandna oddaja — 16.20 Smuk za ženske — 17.10 Poročila — 17.15 Zbis: Kje živi tvoja pravljica — 17.30 Kuhinja pri violinskem ključu — 18.00 Mozaik kratkega filma — 18.30 Obzornik — 18.45 Mladi za mlade — 18.15 Risanka — 19.24 TV in radio noč — 19.26 Zrno do zrna — 19.30 TVD — 19.55 Vreme — 19.57 Propagandna oddaja — 20.00 Bobu bob — 21.30 Stamera — 22.00 V znamenju.

2

PETEK, 22. januarja: 17.10 TVD v madžarščini — 17.30 TVD — 17.45 Miniature — 18.15 Mladinska oddaja — 18.45 Zvezde, ki ne ugasnejo — 19.30 TVD — 20.00 Glasbeni atelje — 20.50 Zagrebška panorama — 21.05 Vidiki — 21.55 Igrani film.

SOBOTA, 23. januarja: 16.30 Snežna kraljica — 17.30 Vroči veter — 18.30 Rokenroler — 19.00 Srečanje oktetov 81 — 19.30 TVD — 20.00 TV kasete — 20.30 Poezija — 21.10 Rojaki — 21.40 Športna sobota — 22.00 Izziv novega.

NEDELJA, 24. januarja: 16.00 Zgodba o Janku in Maženki — 17.30 Nedeljsko popoldne — 18.55 Risanka — 19.30 TVD — 20.00 Čas jazza — 21.10 Včeraj, danes, jutri — 21.30 Človek hoče navzgor.

PONEDELJEK, 25. januarja: 17.10 TVD v madžarščini — 17.30 TVD — 17.45 Zgodbe po Shakespearju — 18.00 Deček Skok — 18.15 Izobraževalna oddaja — 18.45 Glasbena medigra — 18.50 Športna oddaja — 19.30 TVD — 20.00 Znanost — 20.55 Zagrebška panorama — 21.15 Glasba Georga Gershwina.

TOREK, 26. januarja: 17.10 TVD v madžarščini — 17.30 TVD — 17.45 Pustolovščina — 18.15 Čas knjige — 18.45 Glasbeni amaterji — 19.30 TVD — 20.00 Zabava vas Raffaella Carra — 21.00 Dokumentarna oddaja — 21.35 Zagrebška panorama — 21.50 Izvirni.

SREDA, 27. januarja: 15.00 Hokej: Jugoslavija: Romunija — 17.45 Majske igre — 18.15 Aktualnosti — 18.45 Zeleni kabaret — 19.30 TVD — 20.00 Družba in kultura — 20.45 Risanka — 22.55 Splitski akvarel.

ČETRTEK, 28. januarja: 17.10 TVD v madžarščini — 17.30 TVD — 17.45 Siamci — 18.15 Šola zelenega načrta — 18.45 Srečna družina — 19.30 TVD — 20.00 Kino oko — 22.30 24 ur.

gradu lahko v zadrego pripravil, ko bi govorico napeljal na reč, o kateri še mislil ni rad, nikar da bi moral še govoriti. Zato je menil, da je najbolje, če mu vse pové.

Gospod Vencelj je čudé se poslušal Marijanovo pripovedovanje.

„Ali pa dobro veste, da je to vse res? Ali se niste motili?“ vpraša mladeniča.

„Slišal sem nekaj besedi v njenem pogovoru, pač težko bi bilo, da bi se motil,“ odgovori Marijan.

„Verjetno je, verjetno! Mladost je mladost, ne premisli, je li mogoče to ali to, ali se da izpeljati ali ne. Sicer je prav pameten mlad mož, jaz sem ga precej rad imel, ko sem ga spoznal; ali če je taka, zdi se tudi meni, da je previsoko pogledal. Svet je tak. Človek v vaših letih meni, da se od ljubezni živi, da za življenje ni drugega treba ko malo srca! Pa tiho zdaj, tukaj sva, naproti nama gre celo krdelo; le pa met, le veseli bodite, vse se bo dobro napravilo.“

Ko se je vozič ustavil pred veliko grajsko lopo, bližali so se z vrta sem gospodar Benjamin s fajmoštom, Manica s starim doslužnim vojakom gospodom Grašičem in Lovre z zdravnikovo hčerjo. Za vso družbo pak je repil dolgi učitelj Zmuzné, kateri je sam sebi tovariševal, ker je iz žalostne skušnje vedel, da se ne more nikjer v pogovor mešati. Po navadnih pozdravilih prime gospodar svojega prijatelja zdravnika za pod pazduho in ga pelje proti hiši.

Marijan si je sicer prej za trdno namenil, da se bode Manice in Kvasa kolikor moči ogibal in z drugimi govoril. Ali ko je videl deklico pred seboj, s katero je prve mladostne igre igral, pri kateri je kakor deček sedeval neskrben in vesel, za katero se je nevedé kdaj kakor mladenič vnel in srečen bil v tihi ljubezni, ki si je še skoro sam v svesti ni bil: ko jo je videl pred seboj, pozabil je očetove besede in nekako milo se mu je storilo. Zdaj šele je videl, da je Manica lepa, da on lepše ne najde.

Lovreta tedaj še pogledal ni, ko ga je pozdravil. „No, Marijan, kaj pa je tebi,“ ogovori ga domača hči, „ali smo se ti kaj zamerili, da te ni nič videti? Bala sem se celó, da nas še danes ne boš razveselil, vendar smo tako srečni, da te še enkrat vidimo. Mislili smo, da si zbolel, pa ljudje so te povsod videli, samo na Slemenicah ne.“

„Tudi na Slemenicah bi me bili videli, ko bi bil vedel, da ni nikomur neprijetno, če pridem, da najdem...“

„Veš, da si veliko izgovoril,“ pravi Manica resnobo. „Mene sicer ne moreš tako naglo razžaliti, vendar opomniti moram na tvoje besede, da si bil v naši hiši zmerom dobro sprejet. Zatorej ne razumem, zakaj tako govoriš.“

„Nič bolj vesel bi ne mogel biti, kakor ko bi vedel, da me res ne razumeš. Pa ti bom že še izpovedal se naravnost, tako da se ne boš mogla izgovarja-

ti z nevednostjo. Lej, ta v... je nama že za petami, rad bi poslušal menda. Tega imam jaz v želodcu. Pa se bova že zmenila, jaz ti bom govoril naravnost in menim, da bom tudi od tebe resnico zvedel.“

Predzadnje besede so zadevale Kvasa, ki je, kakor se je videlo, bil v živem razgovoru z Maričko.

Zdaj šele je Manica sprevidela, da je tudi Marijanu znano, kar bi bila rada vsaj nekaj časa še prikri-vala pred svetom. Pomislila je, da bi se prav lahko zgodilo, da bi Marijan ali očetu reč razkril ali pa z Lovretom kaj opraviti imel, in barva po lepem licu se ji spremeni in oči pobesi v tla. Sklene pri prvi priliki z Marijanom govoriti.

Prav sreča je bila, da je ravno stotnik Grašič k Marijanu pristopil in ga s celo vrsto vprašanj zamotil, da ni zapazil spremembe na dekličinem obrazu. Rad ali nerad, zapleten je Marijan kmalu v pogovor o zajcih in lisjakih in celó šolmošter Zmuzné je katero vmes znil, dopovedovaje gospodu stotniku, ki je marsikaj po svetu skušil, da boljšega lovca ga ni, kakor je Marijan. In kakor je bil ta naš mladi zna-nec vaje resnobnejše reči hitro obdelati, bil je tudi zdaj kmalu ves v govoru, pozabivši „deklince nezveste“ in tekmečá in vseh očetov na svetu, razen starih zajcev, o katerih je veliko pravil, kako mu je tukaj pa tukaj kateri upeljal kožo in življenje.

(Dalje prihodnjič)

Odlični tekmovalci na 1. ljudskem teku za Rožanski pokal 1982

Ob čudovitem vremenu in odlično pripravljene progi je minulo nedeljo Slovensko prosvetno društvo Jepa-Baško jezero priredilo 1. ljudski tek za Rožanski pokal 1982. Prijavila sta se 102 tekmovalca, ki so šli na pot, nekateri na dolgo 12 kilometrsko, drugi pa so se pomerili na kratki progi. Ob deseti uri dopoldan

zmagovalec 1. teka. Imeli pa so tudi priložnost videti v Ločah prvič vrhunske koroške tekače — sodelovali so med drugim Standmann, Habenicht, Harring, Janach in Furlan. Ob desetih torej je bil štart za čez petdeset tekačev, ki so si izbrali 12 km dolgo progo. Nato so se pognali na progo začetniki, mladinci in

letna Miki Wrolich je prav tako zmagala v svoji skupini. Srečno je prišel do cilja tudi predsednik društva „Jepa-Baško jezero Franci Černut. Zadnji jo je nasmejan in malce prepoten „primahal“ legionar Franci Končan, ki si je baje smučil namazal s smolo. Končan je končal 1. tek za Rožanski pokal...

Slavje zmagovalcev je bilo v gostilni Pušnik, kjer so se tekači lahko odpočili in se okrepčali. Medtem pa so organizatorji pisali priznanja in pripravili slavje zmagovalcev.

Predsednik društva Jepa-Baško jezero Franc Černut je nato pozdravil navzoče in na kratko orisal delo društva, ki postaja vse bolj važen činitelj v občini. Po slavlju je sledilo žrebanje lepih nagrad med udeleženci ljudskega teka. Tekmovalcem sta Joško Wrolich in Jože Wakounig podelila pokale in priznanja.

Kot že lansko leto sta tudi letos prevzela pokroviteljstvo tovarna smučil ELAN na Brnci ter NAŠ TEDNIK.

Organizatorji so pripravili za tekače odlično tekaško stezo in so bili s potekom in z udeležbo zelo zadovoljni.

se je „usula“ prva skupina s štarta. Organizatorji v Ločah so morali temeljito prijeti za delo, saj so bile vremenske razmere nekaj dni pred 1. tekom za Rožanski pokal dokaj slabe. Po deževju je bila proga Schönleithn razumljivo precej slabša; dan na vrh pa je pritisnil mraz, tako, da je bila proga ledena in nevarna.

Ločani pa so se lotili dela, ki ga ni bilo malo, in so pripravili tekmovalcem odlično progo. Ob štartu pa se ni zbralo le lepo število tekačev, marveč tudi gledalcev. Hoteli so sodoživeti vzdušje pred štartom, seveda pa so bili tudi radovedni, kdo bo

naposled najmlajši. Šolarji še niso bili pretekli 4 km proge, ko se je blizal cilju zmagovalec 1. teka za Rožanski pokal Hans Standmann iz Podroščice, ki je pretekel progo v času 38,49 min. Za njim je priteknel v cilj Max Habenicht iz Celovca, ki je zaostajal za zmagovalcem za 1,5 minute.

Tudi Ločani so lahko ponosni na svoje tekače, saj je pri ženskah začetnicah zmagala Ani Trießnig, njen sin Kristi pa je v skupini šolarjev do deset let zasedel pred Petrom Wrolichom 2. mesto. Hubert Urschitz, prav tako domačin, je postal v skupini šolarjev II. tretji. Pet-

4 km

Walter Furlan 11,15.59

šolarji I

1. Herbert Sternig 14,58.25
2. Th. Walluschnig 15,37.18
3. Walter Furlan 15,41.35

šolarji II

1. Roland Wiedergut 12,30.43
2. Ralf Urschitz 14,23.52
3. Hubert Urschitz 15,07.99

dekleta

1. Petra Ecker 21,22.05

Hopla, Franciju je spodrsnilo...

ženske

1. Ani Trießnig 18,35.44
2. Marija Stingler 22,18.99

moški

1. Matevž Weber 18,50.59
2. Franc Wutti 22,29.24

12 km

starejši mladinci

1. Joh. Standmann 38,49.34
2. Max Habenicht 40,02.26
3. Michael Melcher 42,37.87

mladinci

1. Robert Graber 45,32.50
2. Franc Urschitz 47,27.42
3. Peter Miklautz 53,36.03

splošna skupina

1. Peter Harring 41,55.51
2. Gustav Novak 43,40.58
3. Josef Scherwitzl 45,25.73
Franc Kogler 45,25.73

splošna skupina II

1. Johann Pirker 42,37.67
2. Dieter Huber 44,41.99
3. Adolf Urschitz 48,53.24

splošna skupina III

1. Sigi Bernsteiner 46,37.36
2. Josef Schätzer 57,57.60
3. Franc Černut 63,07.59

ženske

1. Regina Mandl 53,01.71
2. Waltraud Gutschier 53,35.46
3. Stefi Wiedergut 56,48.17

otroci fantje

1. Erik Urschitz 10,50.60
2. Christi Trießnig 11,15.64
3. Peter Wrolich 11,29.59

dekleta

1. Gerlinde Lauritsch 8,36.43
2. Marianne Oswalder 8,54.96
3. Vesna Wakounig 9,46.95

Franc Gologranc 10,39.46

Vrstni red po I. ljudskem teku za Rožanski pokal

Moški točke

1. Johan Standmann 25
2. Max Habenicht 20
3. Peter Harring 15
4. Johann Pirker 12
5. Michael Melcher 11
6. Gustav Novak 10
7. Dieter Huber 9
8. Josef Scherwitzl 8
9. Franc Kogler 7
10. Robert Graber 6
11. Willi Tschernernjak 5
12. Sigi Bernsteiner 4
13. Srečko Trpin 3
14. Franc Urschitz 2
15. Adolf Urschitz 1

Ženske točke

1. Regina Mandl 25
2. Waltraud Gutschier 20
3. Stefi Wiedergut 15
4. Monika Harring 12
5. Marica Mletschnig 11
6. Elisa Weisitsch 10

V Ločah se je zbralo vrsto odličnih tekačev. Nedeljski zmagovalec je pretekel 12 kilometrsko progo v pičlih 39 minutah.

Naš športni reporter

Jurij Perč

Pogostokrat poročamo o Slovenskem atletskem klubu. Največkrat so to športna poročila, uspeh ali neuspeh slovenskega moštva.

Že nekajkrat pa smo opozorili Vas, dragi bralci, tudi na dejstvo, da Slovenskemu atletskemu

kaj idealistov, ki so „pobirali“ igralce po vaseh in jih prevažali od igrišča do igrišča, kjer so pač bile prvenstvene tekme. Igralci so bili študentje, ki so obiskovali Slovensko gimnazijo v Celovcu in so stanovali tam v domovih. Danes pa je slika povsem dru-

jo in se morajo marsičemu odpo-vedati.

Tako bi lahko še in še naštevati, kaj bremenijo denarnico Slovenskega atletskega kluba. Rdeče številke rastejo. Pri vsem tem se mora nam vsem postaviti vprašanje, ali nismo tudi mi soodgovorni. Čestokrat beremo v časopisju, da ljudje zbirajo denar za različne organizacije, ustanove, za kulturne domove, za to in ono.

Zavedati se moramo, da je tudi Slovenski atletski klub potreben pomoči. Zato prosimo naše cenjene bralce, da s svojimi prispevki pomagajo klubu iz finančne krize z akcijo 1000x200.

Če bi 1000 ljudi podprlo Slovenski atletski klub z 200 šilinki, bi se finančno stanje bistveno izboljšalo in klub bi bil rešen finančne stiske. Seveda pa pomagajte tudi z manjšimi ali večjimi vsotami. 1000x200 je le primer, kako hitro se lahko zbere, če je volja in pripravljenost, 200.000 šil.

Prepričan sem, da boste rade volje priskočili na pomoč in s tem bistveno prispevali tudi k uspehu Slovenskega atletskega kluba. Velikokrat je namreč uspeh odvisen tudi od finančnih sredstev.

Za akcijo 1000x200 smo odprli pri Zvezi slovenskih za drugo konto s številko 33472, „1000x200“.

Akcija „1000 x 200“

klubu gre z denarjem zelo slabo. Vsakdo, ki se le količkaj zanima za nogomet ve, da je za tekmovalca potrebna lepa vsota denarja. Slovenski atletski klub pa mora, ker nima lastnega igrišča, plačevati tudi „najemnino“ za Košatovo igrišče v Celovcu. Šolarje in mladince je treba prevažati s kombijem, kar je dodatna finančna obremenitev.

Vsekakor so se pogoji sčasoma zelo spremenili. Ko so pred enajstimi leti ustanovili Slovenski atletski klub, je bilo ne-

gačna. Igralci večinoma stanujejo izven Celovca, tako da se morajo voziti na treninge in tekme. Vse to stane denar. Kot skoraj vsak klub v podligi, imat tudi Slovenski atletski klub „tuje igralce“, legionarje. Ker Slovenci nimamo lastnega trenerja, ki bi hotel prevzeti vodstvo SAK-a, je klub primoran, da si le-tega poišče kje drugje. Bodisi tako ali tako, trenerja je treba plačati. Da bi igralci igrali le za „Bog lonaj“, tega nihče ne more zahtevati. Oni za nogomet mnogo žrtvuje-

2. turnir pokala KDZ

Minuli torek je Koroška dijaška zveza organizirala v telovadnici Slovenske gimnazije 2. nogometni turnir za pokal KDZ. Za turnir se je prijavilo osem moštev, od katerih jih je moralo izpasti v prvem kolu štiri. Nogometaši iz Dvora pri Šmihelu so se morali kljub dobri predstavi posloviti že v prvem kolu. S smolo so izpadli tudi nogometaši iz Sel, ki so podlegli zmagovalcu turnirja, ekipi Našega tednika.

Za drugo kolo so se kvalificirala moštva ZSM, NK Blato, Santos 7.a ter Naš tednik. V polfinalu je Santos premagal ZSM in se s tem kvalificiral za finale. V drugi polfinalni

tekmi je Naš tednik premagal moštvo z Blata. V tekmi za 3. in 4. mesto se je izkazalo moštvo ZSM in premagalo nasprotnika z Blata.

Prvo mesto pa si je tokrat osvojilo moštvo Našega tednika, ki je premagalo Santos 7.a. Za Naš tednik so igrali tudi trije odlični nogometaši iz Slovenije, ki igrajo v prvenstvenih tekmah za pliberški nogometni klub, ki igra v koroški ligi. Franjo in Drago Marčič ter Jože Vogrinec so s svojimi „fintami“ navdušili gledalce.

3. in zadnji turnir za pokal KDZ bo predvidoma meseca februarja v nogometni dvorani v Borovljah.

Finalista Santos 7.a in Naš tednik